

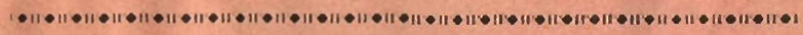
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ  
ΑΠΟΘΗΚΗ

1 (9491)

12

Φ. 5408

ΠΛΙΑ ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ



# Η ΒΕΓΓΕΡΑ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Κ. Φ. Σκόκου τοῦ 1895).

ΚΕΝΤΡΙΚΗ  
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΡΑ  
5610  
.Κ286  
Β55  
1895  
c. 1

ΔΩΡΕΑ  
ΠΟΛΙΤΟΥ  
REPRINTS  
Α.Π.Θ.



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΙΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1895



192934

201

PA

5610

K286

B55

180

at

reprints

BETTER

HOPLAND BLD. BUREAU

A.V.O.

BY APPOINTMENT

FOR THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES

AND THE VICE PRESIDENT

1900



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ  
ΑΡΙΘ. 4857



Βιβλ. Εισ. 13762

## Η ΒΕΓΓΕΡΑ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

### ΠΡΟΣΩΠΑ

[ ΚΥΡΙΟΣ ΝΕΡΟΥΔΟΣ. — ΕΔΕΝΗ, σύζυγος τοῦ κ. Νερούλου.  
— ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ὄριμοι γάμου, ΠΙΠΙΗΣ δεκαετής, τέ-  
κνα τοῦ κ. Νερούλου. — ΦΡΟΣΩ, ἀνεψιὸς τοῦ κ. Νερούλου. —  
ΔΗΜΗΤΡΩ, ὑπηρέτρια. — ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΕΝΟΣ.  
— ΚΥΡΙΑ ΣΤΕΝΟΥ. — ΝΙΚΟΣ,  
ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Στενοῦ ]

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις 1893.

### ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα τοῦ κυρίου Νερούλου. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾷ. Ἀνάκλιτρον ἀριστερᾷ.  
Τράπεζα ὠσειδῆς ἐν τῷ μέσῳ. Κάτοπτρον, εἰκόνες, ἔδραι. Σκότος βαθύ.)

ΝΙΚΟΣ μόνος, εἰσερχόμενος ψηλαφηεὶ. — Ἀνάθεμά με ἂν εἰξεύρω  
ποῦ εὔρισκομαι . . . Τί σκότος κολάσεως ! . . . Ἀναμφιβόλως

Ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τῇ 23 Μαρτίου 1894 ὑπὸ τοῦ θιάσου ἡ Πρόεδρος,  
ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν. Διὰ τὴν ἀνατύπωσιν ἢ τὴν ἀπὸ σκηνῆς δι-  
δαχὴν ἐπιφυλάσσει ὁ συγγραφεὺς τὰ δικαιώματά του.



ψεύδονται οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἢ εἰς τὸν "Ἄδην μετάβασις ἐκτε-  
 λεῖται διὰ καταβάσεως, διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἀναβάς τριάκοντα βαθμί-  
 δας μέχρις οὗτου φθάσω ἐνταῦθα [Ἀκούονται δεξιῶθεν ὀμιλῖαι καὶ θόρυβος]  
 Ἄ, ἐδῶ εἶναι! τοὺς εὐρῆκα, τέλος πάντων! [Πρὸς τὴν θύραν τ. ὁ θόρυβος]  
 Θεῖε, ἀπ' ἐδῶ ἐλάτε ἀπ' ἐδῶ . . . [Ψηλασῶν]. Ἄλλὰ τί διάβο-  
 λον πιάνουν τὰ χεῖρα μου; . . . Αὐτὰ εἶνε ἐπιπλα . . . Ἐδῶ  
 δὲν εἶνε εἴσοδος· εἶνε δωμάτιον· θὰ ἔχασα τὸν δρόμον . . .  
 Ἄχ, ἄρά γε δὲν μ' ἔφερον ἡ τύχη ἐν τῇ φωλεᾷ τῶν παραδεισίων  
 ἐκείνων πτηνῶν, τὰ ὅποια τοσοῦτον ἐπιχαρίτως κοσμοῦσι τοὺς  
 ἀνθῶνας τοῦ Φαλήρου, τῆς Ἐκθέσεως, τοῦ Ζαχαράτου καὶ τοῦ  
 Γιαννάκη; ὦ θελκτικὰ καὶ ἀξιολάτρευτα πλάσματα! Σᾶς βε-  
 βαιῶ ὅτι μοῦ ἀρέσχετε πάρα πολὺ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ  
 νυμφευθῶ μίαν ἐξ ὑμῶν, ἀλλ' ἀνέμενον νὰ σᾶς γνωρίσω πρότερον  
 ἐκ τοῦ πλησίον. Εὐτυχῶς ἡ εὐκαιρία αὕτη μοῦ παρέχεται σή-  
 μερον, χάρις εἰς τὸν ἀξιόλογον κύριον πατέρα σας, καλέσαντα  
 εἰς βεγγέραν τὸν σεβαστόν μου θεῖον Ἐρχομαι λοιπόν, ἄγγελοί μου,  
 ἔρχομαι μὲ σκοπόν, τὸν ὅποιον οὐδεὶς γνωρίζει. Ἀπόψε θὰ ὀρισθῇ  
 ἡ τύχη μιᾶς ἐξ ὑμῶν. Ψάλατε καλλικέλαδα πτηνὰ μὲ τὰς παι-  
 κίλας λαλιάς σας, πνεύσατε ζέφυροι τερπνοὶ καὶ σεῖς· εὐώδη  
 ἄνθη, σκορπίσατε μῦρα καὶ ἀρώματα. Ἀπόψε ἐκλέγει τὴν συμ-  
 βίαν τοῦ τὸ ἀξιόλογον ὑποκείμενόν μου! Ἄ! εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα  
 ἡ βεγγέρα! Ἡ βεγγέρα εἶναι ὄασις ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ἀγά-  
 μου εἶναι ὁδοστρωτὴ προλειαινῶν τὴν ὁδὸν τοῦ γάμου εἶνε  
 φάρος δεικνύων τὸν σκόπελον εἰς τὸν πλέοντα ἐν τῷ σκότει· εἶνε  
 κλίμαξ, δι' ἧς ἀναβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν... Αἱ;... ἀλλ' εἶνε  
 ἐπίσης καὶ ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βαδίζοντος ἐν ἀπλέτῳ  
 φωτί . . . Εἶνε καὶ βάραθρον ἐν ᾧ καταταρταροῦνται οἱ τυφλοί...  
 [Ψηλαφεῖ] Τί μὲ μέλλει!... Ὅτιδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ βεγγέρα, ἡ  
 σημερινὴ βεγγέρα μὲ φέρει εἰς τὸν παράδεισον... μὲ τὴν διαφο-  
 ρὰν ὅτι δὲν εὐρίσκω τὴν πύλην, ἥτις θὰ μὲ θέσῃ εἰς συνά-  
 φειαν μὲ τοὺς ἀγγέλους ἐκενοὺς [Κραοῦν τὴν ἔδαφος]. Ποῦ ν' ἀκού-  
 σουν μὲ τόσο θόρυβον!

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΝΙΚΟΣ, ΣΤΕΝΟΣ ἐκτός τῆς θύρας τοῦ βάθους διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ψηλαφῶν  
 καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ἔλκων τὴν κ. ΣΤΙΕΝΟΥ

ΣΤΕΝΟΣ. — Πρόσεχε, πρόσεχε· ἐτέλειωσαν αἱ βαθμίδες. Τώρα  
 εἶνε ἐπίπεδον . . . Ἄ, νὰ μ' ἀ θύρα. Βάδιζε μὲ θάρρος, μὴ φο-  
 βῆσαι [Εἰσερχόμενος]. Ἐδῶ εἶσαι, Νίκο;



ΝΙΚΟΣ. — 'Ανέβητε τέλος πάντων θεϊέ μου αὐτὴν τὴν κλίμακα τοῦ 'Ιακώβ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Μετὰ μόχθου καὶ κόπου.

ΣΤΕΝΟΥ, πνευστιῶσα. — Θεέ μου, ποῦ εὕρισκόμεθα ;

ΝΙΚΟΣ, ψηλαφῶν. — "Α, θεία μου, θὰ ἦμην εὐτυχής, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σᾶς πληροφορήσω.

ΣΤΕΝΟΣ. — 'Εὰν ὁμως ὑπῆρχε φῶς, φυσικὰ θὰ τὸ εἰξεύραμεν

ΣΤΕΝΟΥ. — 'Αδιάφορον ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃ ὁ κύριος ἀφοῦ προηγῆθη.

ΝΙΚΟΣ. — Λυποῦμαι πολὺ θεία μου ἀλλὰ τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ παντοδυνάμου δημιουργοῦ, ὅστις εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ μὴ μὲ πλάσῃ οὔτε γαλῆν, οὔτε γλαῦκα

ΣΤΕΝΟΣ. — Βλασφημεῖς, κύριε, ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε.

ΝΙΚΟΣ. — Τότε, θεϊέ μου, δὲν ἔχει δίκαιον νὰ παραπονῆται ἡ θεία [ 'Ακούεται θόρυβος ].

ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ τί κατάστασις εἶναι αὕτη ; "Ολα ἀνοικτὰ καὶ μέσα γαλασμὸς κόσμου ! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ οἰκοδέσποινα ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Προσέχετε, κυρία, προσέχετε. Εἶναι ἄτοπος ἡ ἐν παντὶ καιρῷ ἐξωτερίκευσις τῶν ἐνδιαθέτων ἐντυπώσεων τοῦ ἀτόμου· ἀντιστρατεύεται τῇ ὑψηλῇ ἠθικῇ ἀντικρυς καὶ ἀποκλείει ἐν τῇ ἐκτελέσει τὴν καλὴν ἀνατροφὴν. 'Εν τέλει ἀπαγορεύω τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ κ. Νερουλοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου καὶ ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

ΝΙΚΟΣ, ψηλαφῶν. — Καθὼς καὶ ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες αἱ ὁποῖαι φέρονται ἀριστοκρατικώτατα, εὕρισκονται ταχτικώτατα εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰς συναθροίσεις, ἐνδύονται . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν ἐφρόντιζον νὰ . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — 'Αρκεῖ, κυρία. Κτύπα, Νίκο.

ΝΙΚΟΣ. — Κτυπῶ θεϊέ μου, ἀλλ' εἰς θύραν μὴ ἀκουόντων [ Συναντήσας τὴν δεξιὰν θύραν κρούει ].

ΦΩΝΑΙ ἑσῶθεν. — Δημήτρω ! Χτυπᾷ ἡ πόρτα ! Χτυπᾷ ἡ πόρτα Δημήτρω ! 'Η πόρτα !

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως. — Δόξα σοι ὁ Θεός, ἤκουσαν.

ΝΙΚΟΣ. — Θάρρος Νίκο ! Μία στιγμὴ σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸ ἰδανικόν σου. 'Η πύλη τοῦ παραδείσου σου ἀνοίγεται τέλος πάντων ! [ 'Οπισθοδρομῶν ] "Ω ! τί ἀπαίσιος "Αγιος Πέτρος !



## ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω, ΔΗΜΗΤΡΩ ἐκ τῆς θύρας.

ΔΗΜΗΤΡΩ — Ποῖος εἶνε ;

ΝΙΚΟΣ μιμούμενος αὐτήν. — Ἡ βεγγέρα.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἄ ! Ἐφοβήθηκα καλέ . . . Ποῖος εἶνε ;

ΣΤΕΝΟΥ, ἀνυπομόνως. — Αἶ, ποῖος εἶνε, ποῖος εἶνε ! Φέρε ἕνα φῶς. Εἶδοποίησε τοὺς κυρίους σου. Ὁ κύριος Στενός εἶνε.

ΔΗΜΗΤΡΩ, κλείουσα τὴν θύραν. — Κυρία ἦρθαν ἐπισκέψεις. [Φωναὶ ἴσωθεν]. ἦρθαν ἐπισκέψεις ! . . . ἦρθαν ἐπισκέψεις ! . . . [Ἀκούεται θόρυβος συρομένων ἰδρῶν]. Ἀμέσως, ἀμέσως, ἦρθαν ἐπισκέψεις !

ΣΤΕΝΟΥ. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί πανδαιμόνιον εἶνε τοῦτο ; Τοῦλάχιστον νὰ μὴ μείνωμεν πολὺ, Στενέ, νὰ μὴ μείνωμεν πολὺ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Καλά, καλά· σιώπα, ἔρχονται.

## ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω, ΝΕΡΟΥΛΟΣ, κρατῶν λαμπτήρα καὶ ἐπιτραπέζιον μάκτρον. ΕΛΕΝΗ, μασσῶσα καὶ κρατοῦσα ποτήριον καὶ μάκτρον. ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ μασσῶσαι καὶ ΠΙΠΗΣ φέρον μάκτρον δεδεμένον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ κρατῶν τεμάχιον ἄρτου.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, προτείνων τὸν λαμπτήρα. — Ποῖος εἶνε ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Φαίνεται ὅτι ἦλθομεν εἰς ἀκατάλληλον ὥραν κ. Νερούλέ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἀφίνων τὸ μάκτρον καὶ τὸν λαμπτήρα ἐν σπουδῇ. — Μπᾶ, μπᾶ ὁ κ. Στενός !

ΟΛΟΙ, ἀλληλοδιαδόχως. — Ὁ κ. Στενός ! ὁ κ. Στενός ! ὁ κ. Στενός !

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, χαιρετίζων αὐτὸν καὶ παρέχων τόπον τῇ Ἑλένῃ, ἣτις ἀφίνει τὸ ποτήριον καὶ τὸ μάκτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τῇ Κατίνῃ καὶ τῇ Μαρικᾷ. — Τέλος πάντων σᾶς βλέπομε. Ἐμεῖς περὶ σᾶς ἐπεριμέναμε ἀπὸ ἠωρίς, ἀλλὰ καθυστερήσατε ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι [Χαιρετῶν τὴν Στενοῦ]. Ἑλένη, ἦ κ. Στενοῦ.

ΕΛΕΝΗ. — Καλῶς ὠρίσατε ! . . . [Τὴν φιλεῖ]. Καλῶς ὠρίσατε. [Τὴν φιλεῖ] . . . Πῶς τὸ ἐπάθατε ! . . . [Τὴν φιλεῖ] νὰ τιμῆσετε τὸ πτωχικό μας [Τὴν φιλεῖ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἀσφυκτιῶσα. — Κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ. — Κορίτσι, ἐδῶ ἦ κ. Στενοῦ.



**ΚΑΤΙΝΑ** καὶ **ΜΑΡΙΚΑ** περιπτυσσόμεναι, ἀσπάζο'ται ἐπανελημμένως καὶ παταγωδῶς τὴν κ. Στενοῦ. Συγχρόνως ὁ Νίκος ἀφαιρεῖ τὸ ἐπανωφόριόν του, ὅπερ τοποθετεῖ μετὰ τοῦ πύλου καὶ τῆς ράβδου του ἐπὶ τινος ἔδρας. Ὁ δὲ Πίπη ἀρπάσας ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Νερουλοῦ τὸν πύλον καὶ τὴν ράβδον τοῦ κ. Στενοῦ, φορεῖ τὸν πύλον, ἱππεύει τὴν ράβδον καὶ περιτρέχει τὴν αἴθουσαν φωνάζων.

**ΣΤΕΝΟΣ**, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Νερουλοῦ νὰ ἐνβάλῃ καὶ τοποθετήσῃ τὸ ἐπανωφόριόν του. — Ἄλλὰ, ἐὰν δὲν ἐφάγετε . . .

**ΝΕΡΟΥΛΟΣ**. — Χά γὰ χά! Τί λές ἀδερφέ; τώρα ποῦ ἐχωνέψαμε κῶλας; Ἐδῶ, ἐδῶ 'ς τὴ σάλα θὰ καθήσουμε, 'ς τὴ σχλα.

**ΣΤΕΝΟΣ**. — Νῆκο! [Προσέρχεται ὁ Νίκος καὶ χαιρετᾷ τὸν Νερουλόν συνιστώμενος ὑπὸ τοῦ Στενοῦ διὰ νευμάτων, μετ' ὃ ὁ Νερουλὸς προσφέρει σιγάρα καὶ πυρεῖα].

**ΕΛΕΝΗ**, μετὰ τὰς περιπτώξεις. — Δόστε μου τὸ καπουσόν σας. Σκάσε, Πίπη! τώρα ἡῦρες τὴν ὥρα νὰ φωνάζῃς;

**ΚΑΤΙΝΑ**, δεξιόθεν. — Δόστε μου τὸ ἐπανωφόρι σας.

**ΜΑΡΙΚΑ**, ἀριστερόθεν. — Ὅχι, ὄμι, ἀφῆστε, δόστε μου ἐμένα.

**ΕΛΕΝΗ**, λαβοῦσα ὀπισθεν καὶ τοποθετοῦσα αὐτὰ. — Ἡσυχάσατε, κορίτσια, τὰ ἐπῆσα ἐγώ. [Τοποθετοῦσα αὐτὰ ἐπὶ τραπέζου] Ὅριστε καθῆστε, κυρία Στενοῦ.

**ΜΑΡΙΚΑ**. — Καθῆστε ἀπ' ἐκεῖ 'ς τὸν καναπέ [Κάθηται].

**ΚΑΤΙΝΑ**. — Στὸν καναπέ, κ. Στενοῦ, 'ς τὸν καναπέ [Κάθηται].

**ΣΤΕΝΟΥ**, καθήμενη. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. [ἰδ'ε] Θὰ λιποθυμήσω, Παναγία μου, θὰ λιποθυμήσω.

**ΕΛΕΝΗ**, ἐπιστρέφουσα συγχρόνως. — Στὸν καναπέ, πῶς 'την ἀπάνω μεριά. Ἡσύχασε λοιπόν, Πίπη! Δὲν 'ντρέπεσαι τοὺς ξένους ἀνθρώπους; [Δεικνύουσα τὸν Νίκον]. Καὶ ὁ κύριος; [Ὁ Νίκος πλησιάζει. Ὁ Νερουλὸς καὶ ὁ Στενοὺς κάθονται].

**ΣΤΕΝΟΥ**. — Μὲ συγχωρεῖτε· δὲν ἔλαθα καιρόν! . . Ὁ κύριος εἶναι ἀνεπιός μου.

**ΚΑΤΙΝΑ**, ἑγχειρομένη. — Χαχαχά! Τὸν γνωρίζομε· εἶνε ὁ κ. Νίκος.

**ΝΙΚΟΣ**. — Πῶς μὲ γνωρίζετε, δεσποινίς;

**ΜΑΡΙΚΑ**, ἐγχειρομένη. — Βεβαιότατα σᾶς γνωρίζομεν καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα.

**ΚΑΤΙΝΑ**. — Χά, χά, χά! σᾶς φαίνεται παράδοξον;

**ΕΛΕΝΗ**, ἐκ τῆς θέσεώς της. — Χαίρω πολὺ, κύριε, ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.

**ΝΙΚΟΣ**. — Εὐχαριστῶ, κυρία μου.

**ΕΛΕΝΗ**. — Πίπη, φρόνιμα, Πίπη! [Συνομιλεῖ μετὰ τῆς κ. Στενοῦ].

**ΝΙΚΟΣ**. — Καὶ πῶς συνέβη νὰ τύχω αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, δεσποινίς;

**ΚΑΤΙΝΑ**. — Χά, χά, χά! Σταθῆτε ἐγώ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ [Ἡ Κατίνα, ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Νίκος κάθονται περὶ τὴν τραπέζαν καὶ ἐμιλοῦσι τῆς Κατίνας]



γελώσης Ισχυρῶς. Ὁ Στενός, καθήμενος δεξιᾷ, ἀκούει τὸν Νερούλδον ὁμιλοῦντα ὀρθιον πρὸ αὐτοῦ. Ὁ Πίπης καλπάζει διαρκῶς εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος].

ΕΛΕΝΗ — Εἴσθε πολλὴν ὥραν ἐδῶ, αἶ; Περίεργον πρᾶγμα! καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐννοήσωμεν καθόλου! Ἄν εἴσθε κλέπται δὲν θὰ μᾶς ἀφίνετε τίποτε. Πίπη!

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδιᾶ. — Χαρὰ ἔς τὴν εὐγένεια! [τῆ Ἑλένη] Ναὶ ὅμοιον τι ἀνέγνωσα σήμερον εἰς τὴν μικρὰν Ἐφημερίδα. Ἐγύμνωσαν οἱ νυκτοκλέπται ὀλόκληρον οἰκίαν, ἐνῶ ἡ οἰκογένεια διεσκέδαζε...

ΕΛΕΝΗ. — Πίπη! . . . θὰ σὲ δείρω, Πίπη! Δημήτρω! [Ὅμιλοῦσαι χαμηλοφώνως].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Εἶχα πάει, ποῦ λέτε, σήμερα πρωί, πρωὶ ἔστην ἀγορὰ κ' εὐρίσκω κάτι παλαμίδες, μὰ κάτι παλαμίδες, λαχταριστές, ἐξαισιο πρᾶγμα, κύριε Στενέ. Καὶ πόσο λές, ἡ ὀκᾶ; 60 λεπτὰ ἡ ὀκᾶ, ἐκατάλχβες; . . . Κελεποῦρι, κύριε Στενέ, κελεποῦρι!! Πρῶτη φορά εὐρῆκα καὶ ἐγὼ κελεποῦρι ἔς τὴν ἀγορὰ... Εἶνε μερικοὶ κάτι κελεπουριτζῆδες, ἔχουνε μία τύχη! . . . Ἐγὼ, ἀδερφέ, ἀγοράζω πάντοτε ἔς τὴ μύτη τοῦ βελονιοῦ, καὶ τραβῶ τὸ δ'άβολό μου κάθε μέρα ἀπὸ τὴν Ἑλένη.

ΣΤΕΝΟΣ, τῆ Στενοῦ. — Ἀκούετε, κυρία μου; 60 λεπτὰ ἡ ὀκᾶ εἶχον σήμερον αἶ παλαμίδες.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ναὶ τὸ εἶδα εἰς τὴν Ἐφημερίδα Ἐγραφεν ὅτι εἶχαν φέρει πολὺ πᾶσον καὶ κατηγορεῖ τὴν Ἀστυνομίαν, διότι δὲν τὰς κατέσχεν, ἀφοῦ ἦσαν ἐφθαρμένοι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Μὰ, ἐγὼ . . . δὲν ἐπῆρα ἀπ' αὐταῖς! . . . Ἦταν φρέσκαις ἢ δικαίς μου, ἐμύριζαν θάλασσα, [τῆ Στενοῦ] ἐκατάλαβες;

ΕΛΕΝΗ — Πίπη! θὰ ἔλθω ἔξω! Δημήτρω! [Ὅμιλεῖ μετὰ τῆς Στενοῦ]

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Λοιπόν, ποῦ λές, πέρνω τρεῖς ὀκάδες παλαμίδες, καὶ κάθουμαι καὶ σοῦ τὲς φτειάνω μὲ μπόλικο σκόρδο, λεμονάκι, καὶ ρίγανη, ρίχνω καὶ μπόλικο ἀγουρόλαδο, μανιάτικο καὶ τὲς στέλνω ἔς τὸ φοῦρνο. Ἄ! ἐγὼ τὴ φτειάνω περίφημα τὴν παλαμίδα! . . . Ἐπῆρα καὶ μία ρετσίνα γιοματᾶρι! πετοῦσε σπιθες καὶ κάθουμαι καὶ σοῦ πατάω ἓνα φαί! ποῦ πᾶω νὰ σκάσω, κ. Στενέ!

ΣΤΕΝΟΣ. — Τῆ ἀληθείᾳ κ. Νερούλε ἐπιφέρει οἶκτον ἐν ταῖς καθολικαῖς καὶ μερिकाῖς αὐτῆς γραμμαῖς ἐν τῷ ἀτόμῳ τῷ νοοῦντι τὴν πλουτολογίαν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἕκτασιν, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀβελτηρία τῶν κερδοσκόπων τοῦ τόπου μας. Ἡ παλαμίδα, ἥτις εἶνε ἰχθὺς ὑδρόβιος, πτερωτός. . . [Ὁ Πίπης διέρχεται δραματικῶς μετὰ αὐτῶν].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Θὰ ἡσυχάσης, βρὲ διάβολε, ἢ νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα;



ΣΤΕΝΟΣ, *εγειρόμενος*. — Ἄ, ἄ ! ἄλλ' αὐτό, νομίζω, εἶνε τὸ καπέλλο μου !

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, *συγχρόνως* — Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ ! Πίπη ! Πίπη ! θὰ χαλάσῃς τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου . . . [*τὸν διάκουσι*]

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, *εγειρόμενος*. — Χαχά ! Εἶνε ἓνας διάβολος ! ἔξυπνότατος !

ΕΛΕΝΗ, *ἐκ τῆς θέσεώς της*. — Πίπη ! θὰ σέ τιμωρήσω, Πίπη !

ΜΑΡΙΚΑ, *συλλαμβάνουσα αὐτὸν τὸν κτυπᾶ*. — Νά ! νὰ τρελλέ ! τὸ ἔκαμες ἔλεινό !

ΣΤΕΝΟΣ, *συγχρόνως*. — Ἀφῆστε, ἀφῆστε, δὲν ἔχει τίποτε [*ἄπομάσσων τὸν πλὸν του*. Ἰδίᾳ] Πάει 'ς τὸ διάβολο τὸ καπέλλο μου !

ΠΙΠΗΣ, *συγχρόνως κλαίων*. — Τί βαρᾶς ἔτσι, κυρά, αἴ ; τί βαρᾶς ; Μπαμπᾶ, μίλα τῆς Μαρίκας, μὲ βαράει ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καλὰ νὰ σοῦ κάνῃ. Νὰ πᾶς ἔξω γρήγωρα ποῦ ἦρθες καὶ ἴστῃ σάλα [*ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Στενοῦ*].

ΣΤΕΝΟΥ. — Πολὺ ζωηρὸς εἶναι ὁ μικρὸς σας, κ. Νερούλου.

ΕΛΕΝΗ. — Δημήτρω ! Δημήτρω ! Ναί· εὐτυχῶς γίνεται πολὺ ἔξυπνος. Εἶναι ἴδιος πατέρας, κ. Στενοῦ μου, ἴδιος πατέρας. Δημήτρω !

## ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ

ΔΗΜΗΤΡΩ, *ἐκ τῆς θέσεως*. — Ἐφωνάξατε, κυρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐλα μέσα . . . Πάρε τὲς πετσέτες, πάρε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ τραπέζι· λύσε τὴν πετσέτα ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ. Τί κατάστασις εἶναι αὐτή, δὲν ἐντρέπεσαι ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Πάρε κι' αὐτὸν τὸν τρελλὸ ἔξω, νὰ μὴν τὸν τσακίσω [*ὁμιλεῖ τῷ Στενῷ*].

ΜΑΡΙΚΑ. — Νὰ φωνάξῃς καὶ τῆς Φρόσως νὰ ἔλθουν ἐπάνω.

ΚΑΤΙΝΑ. — Νὰ τοὺς εἰπῆς ὅτι εἶνε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Στενοῦ.

ΕΛΕΝΗ. — Γρήγωρα λοιπὸν· τί κάνεις τόσην ὥρα !

ΔΗΜΗΤΡΩ, *χαμηλοφώνως μετὰ νευμάτων*. — Καφέ ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Τρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί· γρήγωρα.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἐλα ὄξω, βρὲ διάβολε ! [*Ἀπάγει τὸν Πίπην, ἀδιστάμενον καὶ κλαυθμηρίζοντα*].



## ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τοῦ ΠΙΠΗ καὶ τῆς ΔΗΜΗΤΡΩΣ

ΕΛΕΝΗ, τῆ κ. Στενοῦ. — Εἶνε μία ὀκνή, μία τειμπέλα, ποῦ δὲν ἔχετε ἰδέα.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ποία ;

ΕΛΕΝΗ. — Νά· αὐτή.

ΣΤΕΝΟΥ. — Μά . . . περὶ τῆς ὑπηρετρίας σας . . .

ΕΛΕΝΗ. — Ναὶ. κ. Στενοῦ μου, γεμάτη ἐλαττώματα· κορκοσουῖρα, γλωσσοῦ, κρυφοφαγοῦ, ἀνακατώστρα καὶ δὲν εἰξεύρει καὶ τίποτε. Νὰ ζυμώτη, νὰ πλύνη, νὰ κολλάρη, νὰ δεχθῆ ἔναν ἄνθρωπον δὲν εἰξεύρει. Νὰ μαγειρεύση δὲν εἰξεύρει. Πηγαίνουμε προχθὲς εἰς τὸ ἀπρὲ μιντὶ τῆς κ. Χρηματίδου καὶ μοῦ καίει δύο ὀκάδες κρέας. Πηγαίνουμε χθὲς εἰς τὸ μάου τῆς κυρίας Μετοχάκη καὶ μοῦ χαλάει τρεῖς ὀκάδες ζάχαρη καὶ πέντε φράπαις. Πρέπει νὰ στέκεται κανεὶς αἰωνίως ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς. Καὶ ἔχει καὶ μία μύτη, νά, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω ψηλῆ· λόγο δὲν πέρανει. Τί θὰ γίνω μ' αὐτὴν τὴν ὑπηρετρίαν κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω !

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδία. — Τί βαναυσότης ! [τ ἡ] Ἄφοῦ δὲν εἶνε καλὴ νὰ τὴν ἀλλάξητε.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ τὴν ἀλλάξω . . . . Εὐκόλον πρᾶγμα· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρω τὴν καλλιτέραν ; Ὅλαι εἶνε . . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἀλήθεια, ὅλαι εἶνε ἐλεειναί ! Ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἀχορόπολιν φοβερᾶς ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ὑπηρετριῶν, ἀλλ' οἱ ἀρμόδιοι . . . .

ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε ὄλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους, κυρία Στενοῦ μου, ὄλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ποῖοι, οἱ ἀρμόδιοι ;

ΕΛΕΝΗ. — Καλὲ τί ἀρμόδιοι ; Αἱ ὑπηρετρίαι, σᾶς λέγω, εἶνε ὄλο λοῦσο κ' ἐξαδέλφους. Τί ξεύρουν μόνον ; νὰ ζητοῦν τριανταριές τὸν μῆνα καὶ νὰ σαβουρώνουν σὰν τὲς ἀνεμότρατες Ἄχ, κ. Στενοῦ μου, τὴν κρατῶ μὲ τὰ δόντια, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ τὰ τρία κακὰ τῆς μοίρας τῆς. Νά, τὴ στέλνω προτήτερα στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρη λίγο τσίλι, ἀφοῦ μοῦ εἶπε ὁ Νερουλὸς πῶς θὰ ἔλθετε καὶ τί νομίζετε ὅτι μοῦ ἔφερε ; τίλιο κ. Στενοῦ μου, τίλιο ! . . .

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδία. — Τί προστυχιά !

ΕΛΕΝΗ. — Ἄς πά' νὰ χαθῆ ! Ἐβαρέθηκε ἡ ψυχὴ μου . . . . Κατίνα ! Μαρίκα ! . . . .

ΑΜΦΟΤΕΡΑΙ. — Ὅριστε ! [Ἡ Ἐλένη νύει πρὸς αὐτὰς ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ



Νίκου, υποσημαίνουσα ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς νὰ κάθηται πλησίον του· Ἐκεῖνοι ἐναντιοῦνται, μορφάζουσαι. Ἡ Στενοῦ ἀδημονεῖ. Ὁ Νίκος γελᾷ. Ἡ Ἑλένη ἐπαναρχίζει τὴν μετὰ τῆς Στενοῦ ὁμιλίαν τῆς. [Ἀπὸ τῆς λέξεως «Ὀρίστε» ὁ Νερουλὸς ὁμιλεῖ μεγαλοφώνως].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ — Λόγια, λόγια παχειά, κ. Στενέ, καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅποιοι εἶνε πατρῴτης καὶ ἔχει μέσα του καρδιά, πρέπει νὰ κλαίῃ σήμερα, κ. Στενέ! Εἴμεθα κράτος χαμένο, κ. Στενέ! Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς γεννηθήτω σκότος καὶ ἐγένετο σκότος, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Μά, δὲν ἐννοῶ . . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Μωραίνει κύριος, ὄν βούλεται ἀπολέσαι, κ. Στενέ!.. Εἶναι λαὸς αὐτὸς νὰ μὴν καταλαμβάνῃ τὴν θέσιν του, νὰ μὴν εἰξεύρῃ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του; . . . . Ἄλλ' ἀπὸ τὸ κεφάλι βρωμᾷ τὸ ψάρι, ἐκατάλαβες; καὶ ἂν τὸ ἄλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλισθήσεται;

ΣΤΕΝΟΣ. — Δηλαδή... ἐννοεῖται . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐννοῶ ὅτι εἰς τὰ συνταγματικὰ κράτη ἰσχύει τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα καὶ ὅταν ἓνας λαὸς κοιμᾶται, θὰ πῆ πῶς κοιμᾶται, ἐκατάλαβες; Ἄλλὰ ἡ σάλπιγξ θὰ ἠχήσῃ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ πεσοῦνται ἰσχυροὶ καὶ προσκυνήσουσι τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Ναί, δὲν σᾶς λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ ἡ θετικὴ φιλοσοφία παραδέχεται ὅτι ἡ ὑποκειμενικότης ἐνὸς λαοῦ, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μάζης τῶν συνιστῶντων αὐτὸν στοιχείων καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς βουλήσεως πρὸς ἀλληλέγγυον ἀφομοίωσιν καὶ ἐξωτερικέυσιν τῶν ἰδεῶν. Ὅταν ὅμως τὰ στοιχεῖα εἶνε ἑτερογενῆ, ἡ ὁρᾶσις συνθλάται καὶ ἡ ἀντικειμενικότης καθίσταται χαλαρὰ καὶ βαθμηδὸν ἐξυποκειμενικεῖται καὶ μηδενίζεται.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αὐτὰ εἶναι θεωρίαις περασμένης ἐποχῆς. κ. Στενέ! Αὐτὰ ἐγὼ δὲν τάχουω, ἐκατάλαβες; Ὅταν ἦρθαν οἱ Βαυαροὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπῆγε ὁ Φέδερ εἰς τὴν Μάνη γὰρ νὰ ὑποτάξῃ, ἐκατάλαβες, τοὺς Μανιάταις, ἀλλὰ οἱ Μανιάταις τοὺς ἐπιπασαν ὅλους σκλάβους καὶ ὕστερα τοὺς ἐπούλησαν πάλι εἰς τὸν Φέδερ γυμνοὺς ἀπὸ μίαν σφάντζικα τὸν ἓνα σὰν σαρδέλλαις. Νά, αὐτὸ θὰ πῆ λαὸς, ἐκατάλαβες;

ΣΤΕΝΟΣ. — Τοὺς ἐνέπνεε, κύριε Νερουλέ, τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας. Κατὰ τοὺς περὶ ἐξελίξεως ὅμως νόμους τὰ πάντα μεταμορφοῦνται καὶ ἐν τῇ μεταμορφώσει τῶν σωμάτων ἐπέρχεται ἀλλοίωσις τῆς ὕλης μέχρι τῆς ἀποσταλάξεως καὶ ἐξατμίσεως πάσης ζωτικῆς οὐσίας. Οὕτω τὸ βαροῦλκον τότε εἶχε δύο κινητήριους δυνάμεις, ἐλευθερίαν βουλήσεως καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἀλλ' ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως, τὸ Κράτος μένον ἐν τῇ ἰδιοτελείᾳ, ὑπνώττον ἐν τῇ ἀδρανείᾳ, ἐλιποσάρ-



κῆσεν, ἐγένετο *caput mortuum*, διότι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ ἐν νεωτερισμοῖς καὶ μεταρρυθμίσεσιν *abyssus abyssum invocabat*.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε Στενέ ! . . . Δὲν σ' ἐκατάλαβα.

ΣΤΕΝΟΣ.—'Αλλὰ *habemus confitentem reum*.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ —'Εγὼ 'ξεύρω νὰ 'μιλῶ 'λίγα καὶ στρογγυλά. Τὸ πολίτευμα, κύριε Στενέ, ἔχει δύο φάσεις, ἐκατάλαβες ; "Ὅταν λοιπὸν ἡ μηχανὴ σκουριάσῃ, ἅς το νὰ πάῃ στὸ διάβολο ! "Ἐρχονται ὕστερα Γερμανοὶ καὶ 'Αγγλογάλλοι καὶ σε καβαλλικεύουν, ἐκατάλαβες, καὶ ἐκεῖ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ ὄδυρμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων, πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σποδός, ἐκατάλαβες ; [Ἀνάπτων σιγάρον ἀπὸ τοῦ λαμπτήρος]. Ἐμπρὸς λοιπὸν, Κυρίαίς, κάμειτε τίποτα νὰ μᾶς περάσῃ ἡ ὥρα· τοὺς ἐκοιμήσαμε τοὺς ἀνθρώπους [Γέλωτες].

ΕΛΕΝΗ.—Εἶνε πολὺ ἀστεῖος, ὁ Νερουλός, πολὺ ἀστεῖος [Νέοι γέλωτες].

ΜΑΡΙΚΑ.—'Εγὼ, μπαμπᾶ, εἶμαι ἀδιάθετη. Τώρα νὰ ἔλθῃ ἡ Φρόσω.

ΚΑΤΙΝΑ.—Μὰ πῶς, μπαμπᾶ, χωρὶς πιάνο ;

ΕΛΕΝΗ.—Σιγά, σιγά, Νερουλέ· ὅλα θὰ γίνουν. Δὲν πειράζει, κορίτσια, σεῖς καὶ χωρὶς πιάνο τραγουδεῖτε ὠραῖα. Τί νὰ σᾶς κάμω, κύριε Στενέ μου, εἶσθε ἀτυχεῖς. Μᾶς ἐχάλασε, βλέπετε τὸ πιάνο μας καὶ τὸ διορθώνομε.

ΣΤΕΝΟΣ, ἐγειρόμενος.—Εἰς τὴν Βιέννην, κυρία Νερουλοῦ, τὰ κλειδοκύμβιλα κατασκευάζονται . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐπιστρέφων.—Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα, ἐμένα, τί νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε Στενέ, δὲν μπορῶ, ἀδερφέ, νὰ κακοφάω . . . πῶς τὸ θέλεις ! δὲν 'μπορῶ ! . . . νά, προχθές ..

ΕΛΕΝΗ.—Πρόσεχε, Νερουλέ, διέκοψες τὸν κύριον. Κατίνα, τί ἐπαίζατε σήμερα μὲ τὴ Φρόσω ;

ΚΑΤΙΝΑ.—Καβαλλαρία Ρουστικάνα, μαμά, χαχαχά !

ΜΑΡΙΚΑ.—Τί γελάς, ἔτσι, καυμένη ;

ΚΑΤΙΝΑ.—Γιατί ; καὶ ποῖον ἔχω ἀνάγκη ;

ΣΤΕΝΟΥ.—'Ἐχει ὠραίαν μουσικὴν.

ΚΑΤΙΝΑ.—Χαχαχά ! Ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὴν καβαλλαρία !

ΕΛΕΝΗ.—'Αλήθεια λέει· ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ παίζῃ δὲν κουράζεται.

ΜΑΡΙΚΑ.—Ὦχ ! Σᾶς βεβχιῶ, κύριε, ὅτι δὲν μ' εὐχαριστεῖ



καθόλου αὐτὴ ἡ ζωὴ. Τί εἶνε τάχα ἡ ζωὴ; Καταδίκη . . .  
σκότος . . . χάος . . .

ΝΙΚΟΣ, *ἰδία*. — "ὦ, διάβολε! εἴμεθα καὶ ρωμαντικοί, βλέπω!

ΜΑΡΙΚΑ. — Ὁ θάνατος! "ὦ, ὁ θάνατος εἶνε τὸ ὠραιότερον  
πραῖγμα. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς! . . . Ἀνάπαυσις  
καὶ ἡσυχία αἰώνιος! Ἄ, ὁ θάνατος εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.  
Θέλω νὰ ἀποθάνω. Δὲν ἐννοῶ τάχα διατί νὰ ζῆ κανεὶς.

ΝΙΚΟΣ, *ειρωνικῶς*. — Βέβαια: «Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ  
ἰδοῦ ἢ ἀπορία». Ἀλλὰ σεῖς διὰ νὰ σκέπτεσθε τοιαῦτα πράγματα,  
ἔχετε καμμίαν ἀφορμὴν;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὀχι, δὲν ἔχω καμμίαν ἀφορμὴν. Ἔτσι, θέλω  
νὰ ἀποθάνω.

ΝΙΚΟΣ. — Ἀλλὰ διατί; ἔχετε βάσανα;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὀχι, δὲν ἔχω βάσανα.

ΝΙΚΟΣ. — Ἔχετε λύπας;

ΜΑΡΙΚΑ. — "Ὀχι, δὲν ἔχω λύπας.

ΝΙΚΟΣ, *ἰδία*. — Ἐξαιρετα! Ζῶσα μέθοδος τοῦ Ὀλλενδόρφου.  
[τῆ Μαρίκα | Ἔχετε τὸν ἄρτον τοῦ γείτονος;

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῶς εἶπατε;

ΝΙΚΟΣ. — Λέγω ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θ' ἀποβάλητε τὰς ἀπαι-  
σιοδοξίας αὐτάς.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἄ! Οὐδεμία δύναμις εἶνε ἱκανή . . .

ΝΙΚΟΣ. — "Ὀχι δά, ὑπάρχει μία δύναμις, ἡ ὁποία, ὅταν  
σᾶς κυριεύσῃ, θὰ σᾶς μεταβάλῃ εἰς ὀλοκλήρου.

ΚΑΤΙΝΑ. — Χά, χά, χά! καὶ ποία εἶνε αὐτὴ ἡ τόσον θαυ-  
ματουργὸς δύναμις;

ΝΙΚΟΣ. — Ὁ ἔρωσ εἶνε δεσποινίς.

ΚΑΤΙΝΑ. — Χά χά χά! καὶ πιστεύετε σεῖς εἰς τὸν ἔρωτα;

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς, σεῖς δὲν πιστεύετε;

ΚΑΤΙΝΑ. — Χα χά! ὅσον πιστεύω καὶ εἰς τὰ φαντάσματα  
καὶ τῆς νεράιδες.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ὁ ἔρωσ, κύριε, εἶνε παροδικὴ βλακεία.

ΝΙΚΟΣ. — Τί σημαίνει αὐτό, τί ἐννοεῖτε;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐννοῶ . . . νὰ, ἐννοῶ . . . νὰ, εἶνε παροδικὴ  
βλακεία.

ΚΑΤΙΝΑ. — Μὲ συγχωρεῖτε, ματμαζέλ, ἔρωσ δὲν ὑπάρχει.  
Χά, χά, χά! Νὰ σκάζω, νὰ φουρκίζω, νὰ βασανίζω μάλιστα  
εἶνε εὐχάριστον. Ὁ ἔρωσ εἶνε μέσον τὰ γελᾶ κανεὶς καὶ νὰ  
παίζῃ.



ΝΙΚΟΣ. — Νομίζω, δεσποινίς, ὅτι ὁ παίζων ἐν τῷ ἔρωτι, παίζει ἐν οὐ παικτοῖς.

ΜΑΡΙΚΑ. — Πῶς εἶπατε, κύριε ;

ΚΑΤΙΝΑ, *ἐγειρόμενη*. — Κύριε, παρακαλῶ νὰ εἴσθε προσεκτικώ-  
τερος εἰς τὰς ἐκφράσεις σας, ὅταν ὁμιλεῖτε εἰς ντεμουαζέλ.

ΝΙΚΟΣ, *ἐγειρόμενος*. — Δεσποινίς, μέ . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Τὰ περισσότερα εἶνε περιττά ! Νὰ σοῦ πῶ, Μα-  
ρίκα [*Ἀποσύρονται ἰδιαιτέρως*].

ΝΙΚΟΣ, *ἰδίᾳ*. — Μὲ παρεξήγησαν. [*τῆς Μαρίας*] Δεσποινίς, δύ-  
ναμαι . . . .

ΜΑΡΙΚΑ. — Συγγνώμην, κύριε [*Ἀπομακρύνοντα*].

ΝΙΚΟΣ, *ἰδίᾳ*. — Περιεργον ! . . . Ἄλλὰ τί τοὺς εἶπα ; . . .  
τοῦτο εἶνε ἀλλόκοτον ! . . . Αὐταὶ λοιπὸν εἶνε αἱ ἀριστοκράτιδες  
ποῦ θαυμάζομεν εἰς τὸ νυμφοπάζαρον ; Ἄς ἴδωμεν. [*βηματίζει*].

ΚΑΤΙΝΑ. — Καλέ, εἶνε ὕβρις, σοῦ λέγω, τὴν ἤκουσιν καὶ  
ἔς τὴν Φαῦστα. Εἶνε βάνουσος ἄνθρωπος.

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ βλάξ, καυμένη, ἀλλὰ μὴν εἰπῆς τίποτε, διότι  
θὰ γίνῃ σκάνδαλον [*Κάθηται παρὰ τὴ μητρὶ των*].

ΕΛΕΝΗ. — Ὁ Νερουλὸς νὰ φάῃ καμπρολάχανο ; Πᾶ, πᾶ,  
πᾶ ! Εἰμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ἂν ἀκούσῃ νὰ μυρίζῃ μόνον  
καμπρολάχανο.

ΝΙΚΟΣ, *διερχόμενος ἰδίᾳ*. — Τί λέγει αὐτὴ ἡ γυναῖκα !

ΣΤΕΝΟΣ, *συγχρόνως ἰδίᾳ*. — Θεέ μου, τί μαρτύριον !

ΕΛΕΝΗ. — Πηγαίνει λοιπὸν ἡ ὑπηρέτριά μου καὶ φέρνει καμ-  
προλάχανα, κυρία μου ! . . . Τὴν πᾶνω λοιπὸν κ' ἐγώ . . .  
Νερουλέ ! . . . ἄντροπή ! . . . Τί στέκεσαι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο  
σὺν ἄγγελος ποῦ θὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Κυρία μου, βεβαιωθῆτε . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, *συγχρόνως ἐκ τῆς θέσεως*. — Ἐσὺ νὰ κυττάξῃς τὴ δου-  
λειά σου καὶ νὰ μὴ με διακόπτῃς ὅταν ὁμιλῶ, ἐκατάλαβες ;  
Ἐμένα ποῦ λέτε, μοῦ ἀρέσει κύριε Στενέ, ἡ λεπτότης καὶ  
ἡ εὐγένεια καὶ διὰ τοῦτο κυνηγῶ πάντοτε τὰς καλὰς σχέ-  
σεις, ἐκατάλαβες ; Δὲν εἰμπορῶ, ἀδελφέ, νὰ πλησιάσω ἄν-  
θρωπο χονδρό. Εἶνε μερικοὶ ἀπὸ καλὰς οἰκογένειες, ἀλλὰ  
φέρονται μ' ἓναν τρόπο . . . τί νὰ σοῦ εἰπῶ ; . . . χωρὶς  
ἀνατροφή, ἐκατάλαβες ; Καὶ ἐγὼ εἶμαι τόσον τυπικός ! Τὸ  
'πῆρ' ὁ διάβολος τὸ 'πῆρε ! . . . [*Ἐξαπλούμενος ἐπὶ ἔδρας*]. Ἐμ-  
πρὸς λοιπὸν κορίτσα, θὰ μᾶς διώξετε κανένα ποντικὸ ἀπόψε  
ἢ ὄχι ; [*Γέλωτες*].

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀμέσως, μπαμπᾶ. [*Συνομιλοῦσι*].



ΔΑΜΗΤΡΩ, ἐκ τῆς θύρας, χαμηλοφώνως. — Κυρία, κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πάλι ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, ὁμοίως. — Ζάχαρη.

ΕΛΕΝΗ. — Τί ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, — Ζάχαρη.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅσον τὸ ντουλάπι εἶνε τὸ κουτί ! . . . Μὲ συγχωρεῖτε, μία στιγμή, κυρία Στενοῦ . . . [Ἐγχειρομένη]. Αἶ, νυχοχυρά, βλέπετε [Ἐξέρχεται].

### ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τῆς ΕΛΕΝΗΣ.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἐλευθέρως, κυρία μου [ἰδίᾳ] Οὐφ ! Ἄνέπνευσά ἐπὶ τέλους... Τί κατάστασις τί κατάστασις ! [τῷ Στενοῦ] Στενέ !

ΣΤΕΝΟΣ, πλησιάζων. — Εἰς τὰς προσταγὰς σας.

ΣΤΕΝΟΥ. — Νὰ φύγωμε, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ.

ΣΤΕΝΟΣ. — Τώρα ἀμέσως εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρεξηγηθῶμεν. [Ἀπομακρύνεται].

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — Τί ἄνθρωπος, Θεέ μου, τί ἄνθρωπος !

ΝΙΚΟΣ, πλησιάζων. — Θεία μου, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἴσθε κατευχαριστημένη ἐκ τῆς συνανατροφῆς.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄ, παιδί μου ὑποφέρω πολὺ. [Ἐξακολουθεῖ ὁμιλοῦσα μετὰ τοῦ Νίκου. Ὁ κ. Στενὸς θεῖται τὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνας. Ὁ Νερουλὸς ἡμικαταμάται ἐπὶ τῆς ἑδρας του. Αἱ δεσποινίδες ἄδουσι κακοφώνως καὶ ἐν πλήρει ἄσυμφωνίᾳ τὰ :

«Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατί νὰ σ' ἀπαντήσω»].

### ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΠΙΠΗΣ.

[Ὁ Πίπης εἰσελθὼν μετὰ προφυλάξεως, περιτυλίσσεται διὰ τῆς καλύπτρας τῆς κ. Στενοῦ, λαμβάνει τὸ μανδύον αὐτῆς καὶ ἐκτελεῖ διαφόρους μιμητικὰς κινήσεις, συνοδεύων τὸ ἔσμα.]

ΣΤΕΝΟΥ, ἐγχειρομένη. — Ἄ, μικρέ, μικρέ ! Μή, μή, παιδί μου, τὸ καπουσόν. Ἐλα ἐδῶ, ἔλα ἐδῶ.

ΝΙΚΟΣ, συγχρόνως σπύδων. — Πίπη, φίλε μου . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Ἄ, κύριε, εἴσθε ὑπὲρ τὸ δέον ἄτακτος καὶ λυποῦμαι πολὺ.



ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως, διακόπτουσαι τὸ ἄσμα, τὸν διώκουσι. —  
Μπᾶ, μπᾶ! Πίπη! Πίπη! Στάσου νὰ ἰδῆς! [Ὁ Πίπης ρίπτων τὴν  
καλύπτραν καὶ τὸ μανσόν, ἐξέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κατίνας].

ΣΤΕΝΟΥ, λαμβάνουσα αὐτά. Ἰδίᾳ. — Ὅριστε, τὰ ἔκαμε ἐλεεινὰ  
τὸ παληρόπαιδο!

ΜΑΡΙΚΑ. — Σᾶς τὰ ἐλέρωσε πολὺ, κ. Στενοῦ;

ΣΤΕΝΟΥ. — Ὅσον ἡδυνήθη περισσότερον, κόρη μου . . .

ΜΑΡΙΚΑ. — Τὸ συχαμένο, εἶνε τόσο τρελλό! Τώρα νὰ τοῦ  
δείξω ἐγώ. [Ἐξέρχεται. Τὸ φῶς βαθμηδὸν ἐλαττοῦται].

## ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΝΙΚΟΣ, ΣΤΕΝΟΥ, ΣΤΕΝΟΣ, ΝΕΡΟΥΛΟΣ.

ΝΙΚΟΣ. — Δόστε μου ἐδῶ, θεία μου. [Τὰ λαμβάνει καὶ τ' ἀπομάσσει].

ΣΤΕΝΟΥ, πλησιάζουσα. — Ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπιμένητε ἀκόμη,  
κ. Στενέ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Τώρα ἔτι μᾶλλον θὰ ἦτο ταπεινὸν δι' ἡμᾶς νὰ  
δώσωμεν προσοχὴν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο καὶ ἀπρεπὲς ν' ἀνα-  
χωρήσωμεν ἀμέσως. [Ἀπομακρυνόμενος] Τί παριστᾶ ἐκεῖνη ἢ εἰκὼν  
κ. Νερούλε;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ανασκίρτων. — ᾤ! . . . τί εἶπατε; . . . ᾤ, βλέ-  
πεις τὸ κάδρον αὐτό; . . . Εἶνε αὐτὸς ποῦ ἐσκότωσε τὸ στοι-  
χειὸ καὶ ἐλευθέρωσε τὴ βασιλοπούλα. Ἐμένα μου ἄρέσει πολὺ ἡ  
ἀρχαιολογία, ἀλλὰ μου ἤρθε ἔτσι, σὰν γλάρα ἐδῶ πᾶ, γιατί  
αἰσθάνομαι ἓνα βάρος ἔς τὸ στομάχι ἀπὸ τὴν παλαμίδα . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐγειρόμενος. — Τί τὰ θέλετε, κ. Στενέ, ὁ βασιλεὺς  
τῶν φαγητῶν εἶνε ὁ διάνος παραγεμιστός. Νὰ τὸν κάμης ἔτσι,  
ὅπως τὸν κάμνω ἐγώ, ἐκατάλαβες, μὲ σταφίδα ροζακιά, μύγ-  
δαλα καὶ κουκουνάρι μπόλικο, μὲ χονδροκοπανισμένη γαλέτα,  
κανέλλα καὶ καλογιαχνισμένον κιμᾶ, ᾤ! γίνεται νὰ γλύφη κα-  
νεὶς καὶ τὰ δάκτυλά του.

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — ᾤ! ὁ βασιλεὺς, ὁ βασιλεὺς τῶν φαγητῶν  
εἶνε ὁ διάνος.

ΣΤΕΝΟΣ. — Ὁ διάνος, ξεύρετε, ἔρχεται ἀπὸ τὰς Ἰδίας.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὅχι δά, ἀδερφέ, ἀπ' ἐδῶ ἓνα γύρω τὰ χωριὰ  
τοὺς φέρνουν.

ΣΤΕΝΟΣ. — Ἐννοῶ τὴν κατχωγὴν του.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — ᾤ! . . .



ΣΤΕΝΟΣ. — Ὁ διάνος εἶνε πιτηνὸν ἡμερόβιον, ἐπιδημητικόν, ἀλεκτοροειδές, μικρόρραμον, βραχύπτερον, ξηροβυστικὸν καὶ γενναῖον ὡά . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χάρισματα, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔλαβε καμμίαν πρόνοιαν γι' αὐτὸ τὸ πουλί. Τί τὰ θέλεις, ἀδερφέ, ὅταν δὲν ἔχεις Κυβέρνησι πατρικὴ! . . . [Ρίπτεται ἐπὶ ἕδρας] Μὰ τί διάβολο! . . . Ἐλένη! Κορίτσια! Ἐλένη!

[Ὁ Νίκος ὁμιλεῖ γελῶν τῇ κ. Στενοῦ, ἥτις ἀδημονεῖ].

### ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω ΕΛΕΝΗ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ.

ΕΛΕΝΗ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, εἰσαρχόμεναι. — Τί φωνάζεις; τί εἶνε; τί τρέχει;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Μὰ, τί εὐχὴ Θεοῦ; Ἐμείναμε σκοτάδι· δὲν ἔχει ἡ λάμπα πετρέλαιο; [Ὅμιλεῖ μετὰ τοῦ Στενοῦ].

ΕΛΕΝΗ — Μπᾶ, μπᾶ, ἐσβύσε! Δημήτρω! Φέρετ' ἓνα κερί κορίτσια. [Ἀναζητοῦσιν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων].

ΚΑΤΙΝΑ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, Μαρίκα;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, μαμᾶ;

ΕΛΕΝΗ. — Ποῦ εἶνε τὸ κερί, Κατίνα; Δημήτρω!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκ τῆς ἕδρας τοῦ — Σιωπή λοιπόν, μᾶς ἐξεκουφάνατε! Μέσα 'ς τὸ δωμάτιό μου εἶν' ἓνα κορμάτι. [Ὅμιλεῖ μετὰ τοῦ Στενοῦ].

### ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ.

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Ἐφωνάζατε, κυρία;

ΕΛΕΝΗ. — Τί στέκεσαι σὰν ζῶον; Τρέξε γρήγορα, φέρε τὸ κερί ἀπὸ τὸ γραφεῖο. [Ἡ Δημήτρω ἐξέρχεται].

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως ἰδίᾳ. — Τί κατάστασις, τί κατάστασις!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Σηκῶστε τὸ φυτίλι λοιπόν ἐσεῖς λιγάκι, θὰ σβύσῃ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπᾶ! τί λέτε καὶ σεῖς, μπαμπᾶ;

ΚΑΤΙΝΑ, ἀμύσως. — Δὲν δοκιμάζετε σεῖς λιγάκι νὰ ἰδοῦμε.

ΝΙΚΟΣ, πλησιάζων. — Ἀφῆστε, παρακαλῶ. [Προσπαθεῖ].

ΕΛΕΝΗ. — Θὰ λερωθῆτε, κύριε Νίκο.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — Ἄγ, ἀνάθεμά σε Στενέ, θὰ σκάτω!



ΔΗΜΗΤΡΩ, φέρουσα τεμάχιον κηρίου. — Αὐτὸ εὐρήκα· ὀρίστε.

ΝΙΚΟΣ. — Φέρ' ἔδω. [τὸ ἀνάπτει ἐκ τοῦ λαμπτήρος].

ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Γιατί δὲν ἔφτειασες τὴ λάμπα, ἀνόητη;

ΚΑΤΙΝΑ. — Γιατί δὲν ἔβαλες πετρέλαιο, ξεμουαλισμένη;  
[Ὁμιλοῦσιν ἰδίᾳ].

ΕΛΕΝΗ. — Σιωπή, Κορίτσα! [τῇ Δημήτρῳ] Πάρ' τὴ λάμπα  
καὶ νὰ τσακισθῆς νὰ τὴ φτειάσῃς γρήγορα. [Ἡ Δημήτρῳ ἐξέρχεται].

## ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω πλὴν τῆς ΔΗΜΗΤΡΟΣ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αἶ, λοιπὸν εἰ ἀποκάματε, ἔτσι θὰ ἤμωστε τὴρα  
σκοτάδι;

ΕΛΕΝΗ, καθήμενη παρὰ τῇ Στενοῦ. — Ἠσύχασε, Νερουλέ, ἐγὼ ἐφρόν-  
τισα, μὴ συγχύζεσαι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Κύριε Στενέ, ἕνα τσιγαράκι ἀκόμα;  
[Ἐνομιλοῦσι].

ΔΗΜΗΤΡΩ, χαμηλοφώνως ἐκ τῆς θύρας, δεικνύουσα φιάλην. — Κυρία! . . .  
λεπτά . . .

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶνε πάλι;

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Λεπτά.

ΕΛΕΝΗ. — Πήγαίνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη. [Ἡ Δημήτρῳ ἀποσύριται].  
Δὲν σὰς ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε γὰρ τίποτε, κυρία Στενοῦ μου;  
Νὰ εἶπω ποῦ τὸ εἶδατε μόνη σας. "Ἄμ' ἔξω τί νομίζετε ὅτι  
εὐρήκα; μία κουζίνα ἐλεεινή! "Ὅπως τὰ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν τρα-  
πέζαρία, ἔτσι τ' ἄφηκε ὅλα μάρμαρο καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπάνω στὸ  
νεροχύτη. "Ἐτσι μοῦ τὸ ἔκαμε καὶ προχθές. "Ἐπειδὴ εἶχαμε  
πλύση, διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὲς φωνές καὶ ἀπὸ τοὺς μπελάδες,  
ἐπῆρα τὰ κορίτσα κ' ἔκατεβήκαμε ἀπὸ νωρὸς κάτω εἰς τὸ Φάληρο.  
Γυρίζω πίσω τὸ βράδυ . . . Τί νὰ ἰδῶ; Τὸ σπίτι ἄνω κάτω, ὅπως  
τ' ἀφήκαμε, τὴν μπουγάδα ἀζεμάτστη καὶ τὸ φαγητὸ κολλη-  
μένο! Φαντασθῆτε! "Ἐρχεται ἔπειτα ὁ Νερουλός, δὲν εὐρίσκει φα-  
γητό, τὰ βάζει μαζῆ μου, φωναίς, κακό! . . . Τί νὰ κάμῃς! . . . Δὲν  
διορθώνεται . . . δὲν διορθώνεται . . . [Ἡ Δημήτρῳ ἐπαναφέρει τὴν λαμπτήρα  
καὶ ἐξέρχεται]. Τώρα ἐπρόκοψες, ἀφοῦ μᾶς ἔκαμες πρῶτα ρεζῆλι.  
[Ὁμιλεῖ μετὰ τῆς Στενοῦ. Ὁ Νίκος ἐπαναλαμβάνει τὴν θέσιν του μετὰ τῶν διακομι-  
δῶν παρὰ τὴν τράπεζαν].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — "Ἐπρεπε, ἔπρεπε νὰ ἔχωμε δάση, κ. Στενέ,  
διότι, γὰρ συλλογίσου, εἴαν εἶχαμε δάση, καὶ ἀλάφι θὰ εἶχαμε



καὶ ζαρκάδια θὰ εἶχαμε καὶ ἀγριοχοίρους θὰ εἶχαμε καὶ πουλιὰ διάφορα θὰ εἶχαμε καὶ κανένα εἶδος κυνηγιοῦ δὲν θὰ μᾶς ἔλειπε, ἑκατάλαβες ; ἐνῶ τώρα τὸ πολὺ πολὺ νὰ φᾶς κανένα λαγὼ ἢ καμμιᾶ μπεκάτσα κι' αὐτὸ νὰ μὴν εἶνε φρέσκο. Τίποτα, τίποτα, τὰ δάση εἶνε ὠφελιμώτατα ἐστὸν τόπο. Πρέπει νὰ κάμωμε δάση. Ἔχεις δάση ; τρῶς κυνήγι, ἑκατάλαβες ;

ΝΙΚΟΣ. — Ἐάν, κύριε Νερουλέ, ὑπεβάλλετε κανὲν ὑπόμνημα εἰς τὴν Κυβέρνησιν . . .

ΣΤΕΝΟΣ. — Φυσικά, ἀρμοδία εἶνε ἡ Κυβέρνησις.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί, ἡ Κυβέρνησις ; Τέτοιες Κυβερνήσεις ; Αἱ Κυβερνήσεις ἔρχονται μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ διορίζουν καὶ νὰ παύουν, ξεύρουν καὶ τίποτ' ἄλλο ; Κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐγώ. Θὰ ἔκνα τὸ κράτος ῥωλόγι γιὰ 24 ὥρες. Ἀλλὰ χρειάζεται μυαλὸ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, κ. Στενέ, ἑκατάλαβες ; Νὰ σοῦ περιορίσω ἀμέσως τὰ ἔξοδα τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ ἦμισυ . . . νὰ σοῦ αὐξήσω τὰ ἔσοδα εἰς τὸ διπλάσιον . . . νὰ σοῦ τραβήξω τὸ κοντήλι τοῦ στρατοῦ . . . ἑκατάλαβες ; . . . Μὰ τί φωναῖς εἶνε αὐταῖς πάλι ;

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΠΙΠΗΣ.

ΠΙΠΗΣ, εἰσερχόμενος κλειόν. — Ἄααα ! μαμμααᾶ ! μίλα τῆς Δημήτρως μὲ βαράει, ἄααα !

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Δημήτρω ! τώρα νὰ ἔρθω ἔξω ! Τί τοῦ ἔκαμες τοῦ παιδιοῦ ;

ΔΗΜΗΤΡΩ, ἐκ τῆς θύρας. — Ἦρθε κυρία κ' ἐβούτηξε ψωμί 'ς τὸ μπρίκι ποῦ ἔψηνα καφέ.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — ὦ, θεέ μου ἀηδία !

ΠΙΠΗΣ, συγχρόνως. — Νὰ χαθῆς, μωρή, ἐσὺ ἔτρωγες τὸ γλυκὸ μὲ τὸ δάχτυλο ἀπὸ τὴν κούπα.

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδίᾳ. — ὦ, τῆς φρίκης !

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Πήγαιν' ἀπ' ἐκεῖ, ἐσὺ βρώμα, ποῦ ἦρθες νὰ μᾶς εἰπῆς τὸ λόγο σου. Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης τράτο καὶ νὰ βάλῃς τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ !

ΠΙΠΗΣ, πηδᾶν ἐπὶ τοῦ ἐνδὸς ποδός. — Δὲν πάω . . . νὰ . . . δὲν πάω . . . δὲ . . . νυστάζω . . . νὰ !

ΕΛΕΝΗ. — Μίλησέ του λοιπόν, Νερουλέ, βλέπεις ὅτι δὲν



ἀκούει. Γίνεται ἓνας ἐπίμονος, κυρία Στενοῦ μου, ἴδιος πατέρας!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συλλαμβάνων καὶ καθίζων αὐτὸν ἐπὶ ἔδρας. — Κάθησε ἐκεῖ, μασκαρᾶ! Μὴν κουνηθῆς ἀπὸ τὴν καρέκλα, γιατί θὰ σοῦ σπάσω τὰ κόκκαλα. [Ἐπιστρέφων] Μὰ δὲν ἀκοῦτε, ἔς τὸ θεό σας, κάποιος ἀνεβαίνει . . . Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή. [Λαμβάνει τὸν λαμπτήρα καὶ σπεύδει εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους].

ΦΩΝΑΙ, ἔξωθεν. — Κατίνα! Μαρίκα!

ΠΙΠΗΣ, τρέγων. — Καλέ! ἡ Φρόσω ἔρχεται! καλέ! μοῦ φέρνει μέντες, καλέ!

ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Μπᾶ, καλέ, ἡ Φρόσω εἶνε! Ἔρχεται ἡ Φρόσω! Ὑστερ' ἀπὸ τόσην ὥρα! Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή.

[Σπεύδουσι μετὰ φωνῶν καὶ γελώτων εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους]

ΝΙΚΟΣ. — Θεία μου, ἔρχεται ἡ Φρόσω! Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή. [Ἀνέρχεται μέχρι τῆς θύρας].

ΣΤΕΝΟΥ, ἐν τῷ σκότει. — Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερόν, εἶνε ἀπαίσιον! . . . Στενέ, σὲ παρακαλῶ νὰ φύγωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν κόλασιν ὑποφέρω, φίλε μου.

ΣΤΕΝΟΣ — Φυσικά, τὸ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὑποφέρω. Ὑπομονὴ καὶ θὰ φύγωμεν.

ΝΙΚΟΣ, ἐπανερχόμενος. — Χά, χά, χά! Καὶ χαλᾶ ὁ κόσμος δι' αὐτὰς εἰς τὸ Νυφοπάζαρο τοῦ Γιαννάκη! . . . [ἴδια] Χαίρετε, φροῦδα ὄνειρα ἀνεπιτεύκτου εὐδαιμονίας! Χαῖρε αἰώνιόν μου ἔαρ! Χαῖρε, ὀλβιέ μου παράδεισε! Ἀναβάλλει καὶ πάλιν τὴν ἀποκατάστασίν του τὸ ἀξιότιμον ὑποκείμενόν μου. . . Τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ βεγγέρα! !

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΦΡΟΣΩ μετὰ τῶν ἄλλων.

ΦΡΟΣΩ. — Τί κάνεις Μαρικάκι μου! Κατινάκι μου! Ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ πολλά. Θεία μου!

ΟΛΑΙ, ἐναγκαλιζόμεναι αὐτὴν μετὰ γελώτων καὶ ἀσπασμῶν, τοῦ Πίπη παρεμβαίνοντος μεταξὺ των. — Χαχαχά! Καλῶς τὸ Φροσάκι μου. Χρυσό μου! Χαχαχά! Σ' ἐπεθύμησα τί ἔγεινες; Χαχαχά!

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκτὸς τῆς θύρας. — Κάμετε λοιπὸν τόπο νὰ περάσω, μοῦ ἔκοψε τὸ χέρι ἡ λάμπα! Τί διάβολο κάνετε ἔτσι; Σιγὰ σιγὰ θὰ φαγωθῆτε. [Διέρχεται ἀποχωρίζων αὐτάς].



ΦΡΟΣΩ. — Στάσου, καυμένη, νά βγάλω τὸ καπουσόν μου. Πούφ! ἔσχασα!

ΕΛΕΝΗ, ἔλκουσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς. — Ἄπὸ δῶ εἶνε ἡ κυρία Στενοῦ.

ΚΑΤΙΝΑ. — Ὁ κ. Στενός ἀπὸ δῶ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καὶ ἀπὸ δῶ ὁ κ. Νίκος.

ΦΡΟΣΩ, στροφομένη ἐπὶ τῶν πτερυγῶν της. — Χαίρω πολύ. Νά σοῦ πῶ, καυμένη [Ἀποσύρεται μετὰ τῆς Κατίνας καὶ Μαρίας. Ὁ Πίπης προσπαθεῖ νὰ κρεμάσῃ ὀπισθὲν τῶν τεμάχια ἐφημερίδος]. Ἄχ, καυμένη ντρέπουμαί! Γιὰ νά σου πῶ, αὐτὸς παιδί τους εἶνε;

ΚΑΤΙΝΑ. — Εἶνε ἀνεψιός τους. Ἡσύχασε, Πίπη!

ΦΡΟΣΩ. — Τί ώραῖος ποῦ εἶνε!

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἕνας βλάκας, καυμένη! . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Χαχαχά! Κολοκύθι σωστό. Ἀπόστολος τοῦ χριστιανισμοῦ.

ΦΡΟΣΩ. — Ὁχι δά, καυμένη. . . Μή Πίπη μου!

ΜΑΡΙΚΑ. — Καὶ ἓνας βάνουσος! . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Νά, προτιήτερα μ' ἐπρόσβαλε κατὰ πρόσωπον. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐνουπαικτῶ!

ΦΡΟΣΩ. — Μπᾶ! ἀλήθεια; [Ὁμιλοῦσι περιπατοῦσαι, ἐναγκαλιζόμεναι, ἀντασπαζόμεναι, γελῶσαι, κτλ.].

ΝΙΚΟΣ, καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν. — Πίπη! . . . ἔλα κάτι νά σοῦ δώσω, Πίπη! [Τῶ νεύει].

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἄμ, ἂν δὲν ἔφαγες γελομάνα, δὲν ἔξούρεις τίποτα, κ. Στενέ μου! [Συνομιλοῦσι].

ΕΛΕΝΗ. — Ὅταν δὲν ἔχεις, κ. Στενοῦ μου, ὑπηρέτριαν καθὼς πρόπει, ἔχεις δεμένα τὰ χέρια. [Συνομιλοῦσι].

ΝΙΚΟΣ, κρατῶν τὸν Πίπην μετὰ τῶν γονάτων του. — Ἐλα δῶ τρελλό-παιδο. Γιατί εἶσαι ἄτακτος; [Ὁ Πίπης μορφάζει ἱρπαζῶν αὐτόν] Αἶ; γιατί δὲν εἶσαι φρόνιμος; . . . ὦ, τί ἄσχημο πρόσωπο! . . . Πῶ, πῶ, μία γλῶσσα! Θὰ τὴν κόψῃ ὁ παππᾶς μὲ τὸ ψαλίδι. . . Δὲ βγάζουν τὰ καλὰ παιδιὰ τῆ γλῶσσα καὶ σὺ ἦσαι καλὸ παιδί. Μπράβο· τώρα σ' ἀγαπῶ. Σὺ μ' ἀγαπᾶς; δὲν μ' ἀγαπᾶς;

ΠΙΠΗΣ. — Ὁχι.

ΝΙΚΟΣ. — Γιατί;

ΠΙΠΗΣ. — Ἐτσι θέλω.

ΝΙΚΟΣ. — Ἄμ ποῖόν ἀγαπᾶς, γιὰ πέ μου, ποῖόν ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπ' ὄλους;

ΠΙΠΗΣ. — Ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπά' ἡ Κατίνα.

ΝΙΚΟΣ, ἰσχυρῶς. — Μπᾶ! καὶ νεώτεροι εἰδήσεις διὰ τοῦ τελευ-



ταίου ταχυδρομείου. [Μεγαλοφώνως] Αἶ, ἔπειτ' ἀπ' αὐτόν, ποῖον ἀγαπᾷς ;

ΠΙΠΗΣ.—Ἐπειτα 'κεῖνον ποῦ ἀγαπά' ἡ Μαρίκα.

ΝΙΚΟΣ.—Εἶνε καλλίτερος τῆς Κατίνας ;

ΠΙΠΗΣ.—Ναί· μοῦ δίνει καὶ κουφέτα.

ΝΙΚΟΣ.—Τῆς Μαρίκας δὲν σοῦ δίδει ;

ΠΙΠΗΣ.—Ὅχι· αὐτὸς εἶνε κακὸς· μὲ φοβερίζει μὲ τὸ σπαθί.

ΝΙΚΟΣ.—Εἶνε στρατιωτικὸς αὐτός ;

ΠΙΠΗΣ.—Ναί.

ΝΙΚΟΣ.—Καλά, μπράβο. Ἔτσι νὰ ἦσαι εὐτακτος, νὰ ἦσαι καλὸ παιδί. Γὰ νὰ σοῦ 'πῶ, 'ξεύρεις κανένα, τραγουδάκι ;

ΠΙΠΗΣ.—Ἐέρω τὸ τραγοῦδι ποῦ λένε στὸ «Γενικὸ Γραμματέα» τοῦ Κωνσταντῆ.

«Μὲ τ' ἀφέντη τὸ κεφάλι—καὶ τὴ γνώση τῆς κυρᾶς».

ΝΙΚΟΣ.—Ὡραῖο εἶνε. Τραγοῦδισε νὰ τ' ἀκούσωμε.

ΠΙΠΗΣ.—Δὸς μου μιὰ πεντάρρα.

ΝΙΚΟΣ.—Νὰ μιὰ δεκάρα.

ΠΙΠΗΣ.—Τώρα τὸ λέω. [Ὁ Πίπης ἄγει καὶ χορεύει εἰς ἐπήκοον πάντων, γελώντας καὶ χειροκροτούντων].

ΕΛΕΝΗ.—Βλέπετε τί καλὸ παιδί εἶνε ὁ Πίπης μου ; Μπράβο, Πίπη [Ἀσπαζομένη αὐτό]. Ἔτσι, νὰ ἦσαι φρόνιμο παιδί. Ἐλα τώρα νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς. Χαίρέτα. Δὸς τὸ χέρι σου στὴ κυρία· ἔτσι στὸν κύριο. Πές «Καληνύχτα». Μπράβο, καληνύχτα. [Ὁ Πίπης χαιρετᾷ ὅλους καὶ ἐξέρχεται].

ΦΡΟΣΩ, πλησιάζουσα — Ἀγαπᾶτε τὰ μικρά, κ. Νίκο ;

ΝΙΚΟΣ, Πονηρῶς. — Τ' ἀγαπῶ πάρα πολύ, δεσποσύνη, τρελλαίνομαι διὰ τὰ μικρά. [Ὁμιλοῦσι].

ΜΑΡΙΚΑ, ἰδιαιτέρως τῇ Κατίνα. — Τὴ βλέπεις ἐεῖ τὴν βρώμα ! τοῦ ἐρρίχθηκε ἀμέσως μὲ τὰ μουτρα.

ΚΑΤΙΝΑ, ἐπίσης. — Ἄμ δὲ, τὴ βλέπω. Ἄφησέ την ὅμως κ' ἐγὼ τὴν διορθώνω.

ΜΑΡΙΚΑ. — Πᾶμε κοντὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουμε νὰ ὀμιλήσουν. [Πλησιάζουσι].

ΣΤΕΝΟΥ, τῇ Νερουλοῦ. — Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε. Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐδέχθητε ἐνόμισα ὅτι ἔρχεται ἀπὸ ταξίδι.

ΕΛΕΝΗ. — Ἄ, τὸ ἔχομε μεῖς εἰς τὴν οἰκογένειάν μας. Εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι συγγενεῖς· ὁ ἕνας θυσιάζεται διὰ τὸν ἄλλον.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εἶνε στενὴ συγγενής σας ἡ Φρόσω ;



ΕΛΕΝΗ. — Εἶνε κόρη τῆς πρώτης μου ἑξαδέλφης.

ΣΤΕΝΟΥ. — Πολὺ ὠραία νέα.

ΕΛΕΝΗ. — "Αχ ! καλλίτερα νὰ ἔλειπε αὐτὴ ἢ εὐμορφιά, κυρία Στενοῦ μου, διότι αὐτὴ τῆς ἔφαγε τὸ κεφάλι.

ΣΤΕΝΟΥ. — Διατί ;

ΕΛΕΝΗ. — Διατί λέγει ; "Αμ ἑμμορφο βλέπετε, τὸ κορίτσι, τὸ ἐπολιόρκησαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τρέξε λοιπὸν ἐπάνω, τρέξε κάτω ἕνας λιμοκοντόρος . . . Πῶς τὸν λέγουν Κατίνα ; [τῆς νύει].

ΚΑΤΙΝΑ, καθημένη παρ' αὐτὴν. — Ποῖον ;

ΕΛΕΝΗ. — Τὸν ἀπ' αὐτὸν τῆς Φρόσως ντέ !

ΚΑΤΙΝΑ. — "Α, τὸ Μιχαλάκη λέτε ;

ΕΛΕΝΗ. — Ναί, τὸ Μιχαλάκη . . . Τὸ ξελογιάζει λοιπὸν, ποῦ λέτε, κυρία μου, τὸ κορίτσι . . .

ΚΑΤΙΝΑ, ταχίως. — Σώπα, καλὲ μαμά, ναί ! . . . τὸ ξελογιάζει ! . . . "Ενοια σας, κυρία, μὴν πιστεύετε, ἐγὼ τὰ ξεύρω ὅλα. "Εκανε ἐκείνη σὰν τρελλὴ μ' αὐτὸν . . . Τί ; ἄς εἶνε κ' ἑξαδέλφη μου, θὰ τὸ εἰπῶ, τί μήπως εἶνε ψεύματα ; Καὶ στεῖλε γράμματα μὲ τὴν ὑπηρετρία καὶ τρέξ' ἐδῶ καὶ τρέξ' ἐκεῖ καὶ 'ς τὰ μαγαζιά καὶ 'ς τὴν ἔχθει ν' ἀνταμώνουν καὶ ἡ μητέρα της ἔκανε τάχα πῶς δὲν ἔβλεπε καὶ ἀλληλογραφίες καὶ δῶρα καὶ ἐπάνω κάτω 'ς τὸ νέο καὶ 'ς τὸ παλαιὸ Φάληρο καὶ 'ς τὴν Κηφισιά καὶ κάθε βράδου εἶχαν ραντεβού κ' ἐξημερώνοντο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα . . . Τί μου κάνεις νόημα, νὰ μὴν τὰ εἰπῶ ; Ναί ! ὁ κόσμος τῶχει τουμπανο κ' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι τάχα ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸν ἀνήξερο καὶ τὸ ὄνομά της νὰ δίνη καὶ νὰ πέρνη 'ς τοὺς δρόμους καὶ 'ς τῆς γειτονιές. Ναί ! ἂν δὲν ἤθελαν νὰ γίνεταί λόγος δὲν τᾶκαναν αὐτὰ καὶ μάλιστα τόσο φανερά καὶ μὲ πόσῃ ἀπερισκεψία. "Εγὼ, ἑξαδέλφη μου εἶνε ἡ Φρόσω, τὴν ἀγαπῶ τὴν κοπέλα, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ κάνει νὰ τρελλαίνεται γιὰ ἕνα παληόπαιδο 'ς αὐτὸν τὸ βαθμό ! . . . [Ἀπερχομένη]. Φροσάκι μου ! ἑξαδελφούλα μου ! [τὴν ἀσπάζεται, καθημένη παρ' αὐτῆ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἰδια. — Παναγία μου, γλῶσσα ! καταρράκτης !

ΕΛΕΝΗ, ταχίως. — "Ὡς πρὸς αὐτό, κυρία μου, ἐγὼ δὲν ἀδικῶ τὴν κοπέλλα. "Ὅλο τὸ ἄδικο τὸ ἔχουν οἱ γονεῖς. "Εξαδέλφος μου εἶνε ὁ κύρ Φαγωτός, καλὸς ἄνθρωπος εἶνε, καλὴ γυναῖκα εἶνε ἡ ἑξαδέλφη μου, ἀλλὰ παιδιὰ δὲν εἴξευραν ν' ἀναθρέψουν. Νά, ἡ 'δικαῖς μου, τῆς βλέπετε ; Καυχῶμαι ὅτι εἶνε τὰ σεμνότερα κορίτσια. Τὸ πιάνο τους καὶ τὸ βιβλίο τους ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδω, ἀλλὰ γιὰ 'ρώτα με πῶς στέκομαι ἀπὸ 'πάνω τους, σὰν κέρβερους. "Ἔχουν καὶ ἕναν πατέρα ! θηρίο μονάχο. "Αμα πατήσα



μιά φορά τὸ πόδι του, ἐτελείωσε· θέλησι ἐδῶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς. Ὁ πατέρας εἶνε ὁ κύριος καὶ ὁ ἐξουσιαστής. Ἔτσι ἀνατρέφονται τὰ παιδιὰ, ὄχι λέει . . .

ΣΤΕΝΟΥ. — Βέβαια τὸ πᾶν εἶνε ἡ καλὴ ἀνατροφή.

ΕΛΕΝΗ. — Ἐννοεῖται, τί λόγος ! Ἐγὼ ὅλη μου τὴν προσοχὴ εἰς αὐτὸ τὴν κατέβαλα, νὰ διδάξω τὰ παιδιὰ μου ἀνατροφή καὶ νοικοκυριό.

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνω ΔΗΜΗΤΡΩ καὶ εἶτα ΠΙΠΗΣ.

[ Προσέρχεται ἡ Δημήτρω κομίζουσα ἐν δίσκῳ καφὸν καὶ σακχαρόπηκτον ].

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κυρία Νερουλοῦ, δὲν ἔχω διόλου διάθεσιν.

ΕΛΕΝΗ. — Ὅχι δά, πάρτε· μὰ πάρτε ἓνα γλυκό. Ὁ καφὸς εἶνε φρέσκος .

ΣΤΕΝΟΥ, ἀκωθοῦσα τὸν δίσκον. — Μὰ σᾶς εἶπα, εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ πάρω τίποτε, τίποτε· εὐχαριστῶ πολὺ.

ΕΛΕΝΗ, ἐν ἐξάσει. — Βλέπεις τώρα τί κάνεις μ' αὐτὰ ποῦ ἤρθες καὶ εἶπες, ξεμυαλισμένη ;

ΔΗΜΗΤΡΩ. — Μὰ τι φταίω ἐγὼ, κυρία ;

ΕΛΕΝΗ. — Σιωπὴ νὰ μὴ σοῦ . . .

ΠΙΠΗΣ, εἰσελθὼν δρομαίως ἀνεὺ ἐπενδύτου καὶ μὲ τὴν ἓνα πόδα ἀνεὺ ὑποδήματος καὶ μὲ περικνημίδα συρομένην. — Θέλω γλυκό, μαμμᾶ, δός μου γλυκό. [Ἡ Δημήτρω ὀπισθοχωρεῖ καὶ ὁ Πίπης πίπτει μετὰ τοῦ δίσκου ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Στενοῦ].

ΣΤΕΝΟΥ, ἐγειρομένη. — Ὅχι, ὄχι ! Μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον ! [ Ἀπομάσσεται ].

ΕΛΕΝΗ, ἐγειρομένη. — Πῶ, πῶ, διάβολε, κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες ! [ Συλλαμβάνει τὸν Πίπην καὶ τὸν ἐξάγει τύπτουσα αὐτόν ].

ΣΤΕΝΟΣ, σπεύδων. — Τί συνέβη, τί συνέβη ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως σπεύδων. — Τί κακὴ του μέρα ἔκαμε πάλι αὐτὸς ὁ διάβολος ;

Αἱ ΛΟΙΠΑΙ, συγχρόνως σπεύδουσαι ὑψηλοφώνως. — Πῶ, πῶ, ἄντροπή ! — Ἄ τὸ Σατανᾶ — Τὸ δαμονισμένο, σκότωμα θέλει. [ Περικυκλόσπει τὴν κυρίαν Στενοῦ καὶ σπογγίζουσιν ἐν θορόβῳ τὸ φόρεμά της. Ἡ Δημήτρω συναθροίσασα τὰ ποτήρια ἐξέρχεται ].



## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΣΤΕΝΟΥ, ΦΡΟΣΩ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΣΤΕΝΟΣ,  
ΝΕΡΟΥΛΟΣ καὶ ΝΙΚΟΣ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Δόσε μου ἓνα μαντῆλι.

ΦΡΟΣΩ. — Φέρ' ἓνα πανί.

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἄφησέ με καὶ σύ, καϋμένη!

ΜΑΡΙΚΑ. — Πίχσε ἀπ' ἐδῶ. Ἐλαφρά, ἐλαφρά, ἐβγήκε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Δὲν βάφει ὁ καφές, δὲν βάφει.

ΦΡΟΣΩ. — Δὲν εἶνε τίποτε κυρία Στενοῦ, ἐκαθαρίσθη.

ΣΤΕΝΟΥ, συγχρόνως ἐκ διαλειμάτων. — Ἄφῆστε, παρακαλῶ... Δὲν πειράζει... Δὲν εἶνε τίποτε... Μὴν ἐνοχλεῖσθε... Εὐχαριστῶ.

ΣΤΕΝΟΣ, συγχρόνως. — Δὲν εἶνε τίποτε, μικρὸν τὸ κακόν, μὴ ἀνησυχῆτε...

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, βηματίζων. — Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀπροσεξία!... Αὔριο νὰ τοῦ δείξω ἐγώ· ἂν δὲν τὸ τιμωρήσω φριχτά!

ΣΤΕΝΟΣ, ἀκολουθῶν. — Μικρὸ παιδί, κ. Νερούλέ, καὶ ἀκουσίως ἐνεργῆσαν, μὴ τὸ συνερισθῆτε, παρακαλῶ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί λέει; νὰ μὴ τὸ συνερισθῶ; Αὔριο τοῦ λέω ἐγὼ πὸς ἀπίδια βάνι' ὁ σάκκος. Ἀκοῦς ἐκεῖ!

ΝΙΚΟΣ. — Εὐτυχῶς, θεία μου, αἱ δεσποινίδες σᾶς ἐκαθάρισαν ἀπὸ τοῦ ρύπου τῶν ἀνομιῶν ὑμῶν.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εἶσθε πολὺ καλαί· σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

ΟΛΛΙ, ὁμοῦ. — Μπᾶ! τίποτε, κ. Στενοῦ, τίποτε!

ΣΤΕΝΟΣ. — Δεσποινίδες, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε καὶ τὰ ἰδικά μου εὐχαριστήρια.

ΟΛΛΙ, ὁμοῦ. — Ἄ, κ. Στενέ, καθῆκόν μας ἦτο· τί λόγος!

ΦΡΟΣΩ. — Καθήσατε, κ. Στενοῦ, δὲν ἔχει τίποτε, θὰ στεγνώσῃ ἐντὸς ὀλίγου.

ΣΤΕΝΟΥ. — Εὐχαριστῶ, κόρη μου, θὰ πηγαίνωμεν εἶνε περασμένη ἡ ὥρα.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ἐκπληκτόμενος. — Πῶς, πῶς;

ΣΤΕΝΟΣ. — Ναί, εἶνε ἀργά, θὰ πηγαίνωμεν.

ΚΑΤΙΝΑ. — Καλέ, τί λέτε, τόσον ἐνωρίς;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἀκόμη δὲν εἶνε δέκα.

ΦΡΟΣΩ. — Νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τί, τί;... Ἄ! δὲν θὰ μᾶς τὸ χάμετε αὐτό,



φίλε μου, δὲν θὰ γίνῃ. Τότε θὰ εἰπῶ ὅτι εἴσθε δυσαρεστημένοι, ἐκατάλαβες ;

ΟΛΑΙ. — Βέβαια, τί λόγος, ἐννοεῖται !

ΣΤΕΝΟΣ. — Δὲν εἶνε αὐτό, κύριε Νερούλε, μᾶς παρεξηγεῖτε, ἀλλά . . .

ΝΙΚΟΣ, *ἀμείσις*. — Ἄλλὰ παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ὁ θεῖος ἐξυπνᾷ πολὺ πρῶτ'.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐλᾶτε τώρα καὶ σεῖς, κύριε Νίχο !

ΚΑΤΙΝΑ. — Δὲν εἶνε λόγος αὐτός !

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Καλὲ μὲ τὰ σωστά σας τὸ λέτε ; Ἄμ δὲν μὲ σκοτώνετε κιλλίτερα παρὰ νὰ μοῦ κάμετε ἓνα τέτοιο πράγμα ;

### ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἄνω καὶ ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ, *εἰσερχομένη*. — Τί πράγμα, καλέ, τί πράγμα ;

ΟΛΑΙ. — Νά, ζητοῦν νὰ φύγουν.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ φύγουν λέει ; Μπᾶ, σὲ καλὸ σας, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια ! Καθῆστε κάτω, ἀδελφέ ! Καθῆστε, κυρία Στενοῦ μου, ἡσυχάστε. Ἐγὼ εἶπα νὰ σᾶς ψήσουν ἄλλον καφέ. Πῶς, θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε ἔτσι ταραγμένοι ;

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄλλ' ἀπατάσθε, κυρία μου, δὲν εἶμαι καθόλου ταραγμένη. Τὸ πράγμα δὲν ἦτο τόσο σπουδαῖον, ὥστε νὰ μὲ ταραξῆ.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἄφῃτ' το καπέλλο λοιπόν. Κάθητε κάτω, ἀδελφέ. Ἐλα κ. Νίχο.

ΝΙΚΟΣ. — Ἄς μείνωμεν θεία μου, ὀλίγον ἀκόμη.

ΟΛΟΙ. — Μπράβο, κύριε Νίχο !

ΕΛΕΝΗ. — Μπᾶ μὰ εἶνε νὰ λέγεται αὐτό ; νὰ μᾶς ἀφήσετε ἀπὸ τώρα ; Καθῆστε, κυρία Στενοῦ μου [καθημα]. Ἐλᾶτε, κορίτσια, πῆτε μὲ τῆ Φρόσω κανένα τραγουδάκι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὅχι, νὰ παίξεν' ἓνα παιγνίδι, γιὰ νὰ παίξωμε ὅλοι νὰ ἔξυπνήσωμε.

ΟΛΟΙ. — Ναί, ἓνα παιγνιδάκι νὰ κάμωμε, ἓνα παιγνιδάκι.

ΜΑΡΙΚΑ. — Τί παιγνίδι ; σᾶς ἀρέσει, κ. Στενοῦ ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Τῆ μπερλίνα νὰ παίξωμε, τῆ μπερλίνα : Εἶνε ὠραῖο παιγνίδι ἢ μπερλίνα.

ΟΛΟΙ. — Ναί, τῆ μπερλίνα, τῆ μπερλίνα.

ΦΡΟΣΩ. — Σᾶς ἀρέσει ἢ μπερλίνα, κ. Νίχο ;



ΝΙΚΟΣ, *πονήρως*. — 'Αναλόγως τῆς μπερλίνας, δεσποσύνη.

ΚΑΤΙΝΑ. — Μὰ ποῖος θὰ γίνῃ μπερλίνα ;

ΝΙΚΟΣ, *ἰδίᾳ*. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ὄλοι ἐγείναμεν.

ΦΡΟΣΩ, *συγχρόνως*. — 'Ο κ. Νίκος. Γίνεσθε, κύριε Νίκο ;

ΝΙΚΟΣ — Πρὸς χάριν σας, δεσποινίς, εὐχαρίστως.

ΕΛΕΝΗ. — Καθῆστε λοιπὸν ἐκεῖ. [ 'Ο Νίκος κάθηται παρὰ τὴν γωνίαν ].

ΜΑΡΙΚΑ. — 'Ελᾶτε νὰ σκεφθοῦμε. [ 'Απομακρύνεται μετὰ τῆς Φρόσωι καὶ τῆς Κατίνας ].

ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ, κύριε Νερουλέ, σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐπανερχεσθε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· μὲ λυπῆτε, σᾶς βεβαιῶ, πολὺ.

ΕΛΕΝΗ. — Μπᾶ ! μὰ εἶνε πρᾶγμα νὰ τὸ λησμονήσῃ κανεὶς, κυρία Στενοῦ μου ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Νὰ σᾶς φέρωμε ἔς τὸ σπίτι μας γιὰ νὰ διασκεδάσετε, ἐκατάλαβες ; . . .

ΕΛΕΝΗ. — . . . καὶ νὰ κατασυγχισθῆτε, νὰ καταπικραθῆτε ἐξ αἰτίας μας ;

ΣΤΕΝΟΣ. — 'Αλλὰ σᾶς βεβαιῶ, κυρία Νερουλοῦ, ὅτι μᾶς ἀδικεῖτε . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Αἶ, τί θὰ κάμετε λοιπὸν, κυρίαίς ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Τώρα, μπαμπᾶ.

ΚΑΤΙΝΑ, *ἀποθοῦσα τὴν Φρόσω*. — Μὴ, μὴ τοῦ εἰπῆς τίποτε, καϋμένη θὰ τοῦ κακοφανῆ.

ΜΑΡΙΚΑ, *συγχρόνως κλείουσα τὸ στόμα τῆς*. — Μὴ μὴ, καϋμένη, θὰ δυσαρεστηθῶ . . .

ΦΡΟΣΩ, *διαφιύγουσα*. — Μὴν ἐρωτᾶτε τί λέμε γιὰ σᾶς, κύριε Νίκο. 'Όλο κακὰ, ὅλο κακὰ.

ΝΙΚΟΣ — Δεσποινίς, εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ ἐξαδέλφαι εἶνε ἀνάξιαι καὶ νὰ σκεφθῶσι τοιοῦτόν τι !

ΕΛΕΝΗ, *ἐγειρομένη*. — Τί, τί, τί . . . [ 'Εν ἑαψίῃ ] 'Ανάξιος εἶσαι σὺ κ' ἐκεῖνος ποῦ σ' ἔφερε δ' ἡ μέσα. Μὴ νομίζεις ὅτι ἐδῶ εἶσαι 'κεῖ ποῦ ξέρεις ;

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ. — Μὴ νομίζεις ὅτι εἴμεθα ὅμοιαι σου ;

ΝΙΚΟΣ. — Κυρία . . .

ΣΤΕΝΟΣ, ΣΤΕΝΟΥ *συγχρόνως ἐγειρόμενοι*. — Τί συνέβη ; τί τρέχει, Νίκο ;

ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ. — Τί συνέβη ;

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν ἀκούσατε τί συνέβη ;

ΦΡΟΣΩ, *παρεμβάλλουσα*. — Τίποτε, ἀπλῆ παρεξήγησις εἶνε κυρία.

ΕΛΕΝΗ, *ἀποθοῦσα αὐτὴν*. — Σιώπα σύ. Μωρὲ μπράβο, κύριε ! ποῦ τὴν ἔμαθες αὐτὴν τὴν ἀνατροφή ;



ΝΕΡΟΥΛΟΣ, *επισήμως*. — Ἐκαμες πολὺ κακά, κύριε Στενέ, νὰ μᾶς φέρῃς ἐδῶ αὐτὸν τὸ κύριον, ἐκατάλαβες ;

ΣΤΕΝΟΣ. — Μὰ τί σας ἔκαμε ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Μᾶς προσέβαλε κύριε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Δύο φορές ἀναιδέστατα.

ΣΤΕΝΟΥ. — Ἄλλ' ἀπατᾶσθε . . .

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν προσβάλλουν ἔτσι, κύριε, τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου . . .

ΚΑΤΙΝΑ. — Καὶ νὰ πᾶτε πρῶτα νὰ μάθετε τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι.

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ δὲν . . .

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέω ἐγώ, ἐκατάλαβες ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἄκους ἐκεῖ ἀναίδεια ὁ ἀνάγωγος !

ΣΤΕΝΟΣ καὶ ΣΤΕΝΟΥ. — Μὰ διατί μᾶς ὑβρίζετε ἐπὶ τέλους ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἐμεῖς δὲν συνειθίζομε νὰ ὑβρίζομε.

ΚΑΤΙΝΑ. — Αὐτὸς μᾶς ὑβρίσε βαναυσότατα.

ΕΛΕΝΗ. — Τὲς εἶπε ἀνάξις νὰ σκεφθοῦν, τὸν ἤχουσα μὲ τ' αὐτιά μου. Ἄκους ἐκεῖ νὰ μᾶς εἰποῦν ἀνάξιους !

ΚΑΤΙΝΑ. — Νομίζουν ὅτι εἴμεθα οἰκογένεια τοῦ δρόμου σὰν ἐκεῖνες ποῦ συναναστέφονται ;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι ποῦ εἴμεθα, καὶ αὐτὸς καὶ σεῖς εἰσθε ἀνάξιοι καὶ νὰ μᾶς ἀτενίσετε.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἄκους ἐκεῖ διαγωγή.

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ τοὺς κάμωμε τὴν τιμὴ νὰ τοὺς προσκαλέσωμε ἔς τὸ σπίτι μας, νὰ τοὺς κάμωμε τόσες περιποιησεις, τόσα κοπλιμένα καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ μᾶς ὑβρίσουν καὶ νὰ μᾶς κάμουν σκουπίδι.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ἐκατάλαβες ;

ΚΑΤΙΝΑ. — Μωρέ, χαρὰ ἔς τὴ διάκρισι χαρὰ ἔς τὴν εὐγένεια ! Θέλουν νὰ κάμουν καὶ τὸ μεγάλο καὶ νὰ γίνουν ἴσα ἴσα μ' ἐμᾶς.

ΕΛΕΝΗ. — Ἄλλα δὲν φταῖτε σεῖς, φταῖμε ἡμεῖς, ποῦ καταδεχόμεθα νὰ συναναστρεφώμεθα καὶ νὰ ἐξομοιούμεθα μὲ τέτοια ὑποκείμενα.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, *επισήμως*. — Καὶ ἡ ἀφεντιά σου ἔπρεπε αὐτὴν τὴ λέξι νὰ τὴν εἰπῆς ἔξω, γιὰ νὰ σοῦ δεῖξω ἐγώ πῶς φέρονται μέσα εἰς τὰς οἰκογενείας, ἐκατάλαβες ;

ΣΤΕΝΟΣ, *λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὴν κυρίαν Στενοῦ*. — Θὰ σᾶς ἀπῆντων, εἰάν δὲν σᾶς ἐθεώρουν καὶ τῆς περιφρονησεῶς μου ταπεινοτέρους.

ΣΤΕΝΟΥ. — Σωζόμεθα τέλος πάντων ! [Ἐξέρχονται].



ΝΙΚΟΣ. — Ἐγὼ ὅμως, πρὶν φύγω, θὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν. Ἡ βεγγέρα εἶνε ἰατρικὴ στηθοσκοπήσις, μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῆς οἰκογενείας. Μὴ κάμνετε λοιπὸν βεγγέρες ἂν θέλετε νὰ κάμνετε γαμβρούς Ταπεινότατος. [Ἐξέρχεται. Γενικὴ κατάπληξις].

### ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

ΕΛΕΝΗ, ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ΚΑΤΙΝΑ, ΜΑΡΙΚΑ, ΦΡΟΣΩ.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μωρ' αὐτὴ ἦταν ὕβρις!

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἦτανε περιφρόνησις!

ΕΛΕΝΗ. — Βλέπεις τώρα τί κάνεις, κύριε Νερουλέ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, βηματίζων. — Βρὲ ἄντε νὰ χαθῆτε μὲ τὴ γλῶσσά σας, ποῦ εἶσθε σεῖς γι' ἀνθρώπους! μὲ καταντροπιάσατε!

ΚΑΤΙΝΑ. — Ἐσὺ τὰ κάνεις ὅλα διαβάλτρα.

ΕΛΕΝΗ, συγχρόνως. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Νερουλέ!

ΦΡΟΣΩ. — Ἐγὼ; καὶ τί ἔκαμα ἐγώ;

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Τὸν καχὸ σου τὸν καιρό.

ΕΛΕΝΗ. — Τὸν καχὸ σου καὶ τὸν ψυχρό! Μὴ νομίζης πῶς μιλεῖς . . .

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ σοῦ δείξω τί ἔκαμες.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ ἰδῆς σέ ποιὸν μιλῶ.

ΕΛΕΝΗ, λαμβάνουσα ἔδραν. — Γιὰ κάνε πῶς δοκιμάζεις

ΦΡΟΣΩ, συγχρόνως. — Γιὰ φέρτε τὰ μοῦτρά σας.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ. — Ὅρσε λοιπὸν νὰ δοκιμάτω . . .

ΚΑΤΙΝΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ, συγχρόνως. — Στάσου νὰ ἰδῆς τὰ μοῦτρά μας . . .

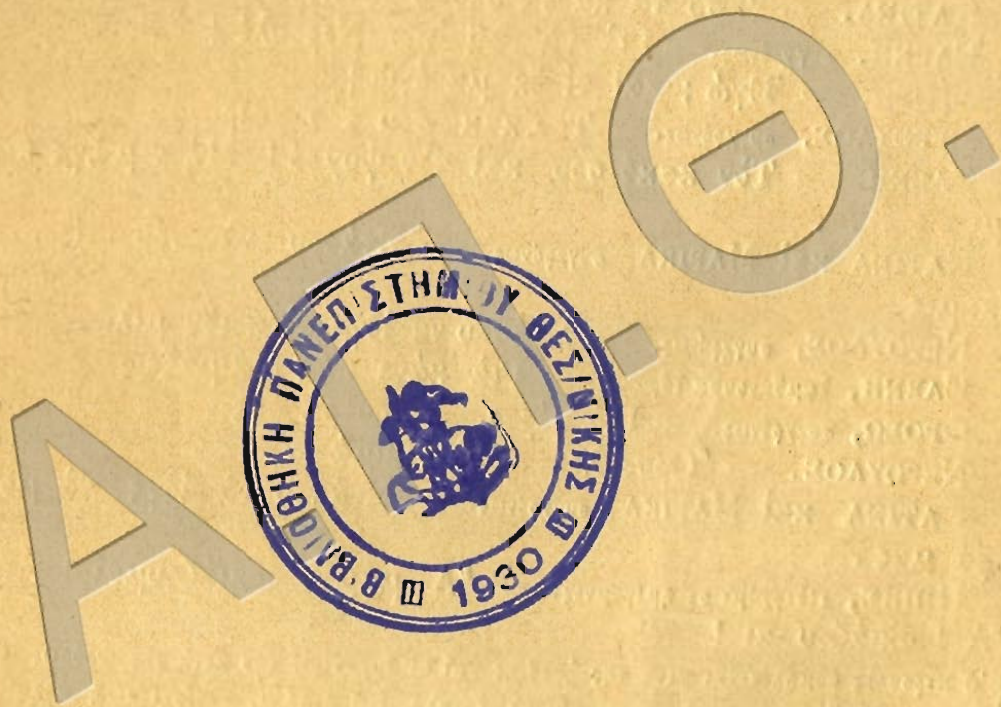
ΠΙΠΗΣ, εἰσερχόμενος ἡμίγυμνος. — Ἄ, μαμαῖ, σκιάζουμαι! . . .  
Ἄ! σκιάζουμαι!

[Ὁ Νερουλὸς συμπλέκεται μετὰ τῆς Ἑλένης καὶ αἱ θυγατέρες των μετὰ τῆς Φρόσως φωνάζουσαι, ὑβρίζουσαι καὶ ἀνατρέπουσαι τὰ ἐπιπλα, ἐνῶ βραδίως κατέρχεται ἡ αὐλαία].

Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Νοεμβρίῳ 1898.

ΗΛ. ΣΤ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ







А.П.О.



0010192934



